

Edini slovenski dnevnik
v Zedinjenih državah :-
Velja za vse leto . . \$3.00
Za pol leta \$1.50

GLAS NARODA

List slovenskih delavcev v Ameriki.

The only Slovenian Daily
in the United States.
Issued every day except Sundays
and Legal Holidays.
50,000 Readers.

TELEFON PISARNE: 4687 CORTLANDT. Entered as Second-Class Matter, September 21, 1903, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of Congress of March 3, 1879. TELEFON PISARNE: 4687 CORTLANDT.
NO. 164. — ŠTEV. 164. NEW YORK, FRIDAY, JULY 14, 1916. — PETEK, 14. JULIJA, 1916. VOLUME XXIV. — LETNIK XXIV.

Poročila z zahodnih bojišč. Avstrija in separaten mir.

NA ZAHODNIH BOJIŠČIH GRMI, TODA POLOŽAJ JE SKORO NEIZPREMENJEN. — ANGLEŽI POROČAJO LE O MALIH USPEHIH. — TUDI PRED VERDUNOM SE NADALJUJEJO ARTILERIJSKI BOJI. — IZ LONDONA POROČAJO, DA SE JE RUSKO MINISTRSTVO SESTALO Z VOJAŠKIMI POVELJNIKI V GLAVNEM STANU, DA BODO RAZPRAVLJALI O AVSTRILJSKI SITUACIJI.

London, Anglija, 13. julija. — Pariški korespondent od "Daily Chronicle" je poslal poročilo o zelo važnem angleškem napredku v smeri proti Longuevalu. On pravi: — Proti vzhodu od Contalmaisona so naše čete popolnoma osvojile gozd Mametz in dosegle pot do Longuevala in se nahajajo že 500 jardov od omenjene vasi. Nemške pozicije pri Poieresu, severno od Contalmaisona, so nadvse kritične. Naši uspehi na levi strani so omogočili, da so Francozi lahko raztegnili svoje črte med Hardecourtom in Guillementom in da so pozneje lahko napredovali proti Maurepasu.

London, Anglija, 13. julija. — Angleško uradno poročilo, ki je bilo danes izdano, se glasi, da je bilo v Somme dolini več bojev in da so angleške čete na nekaterih krajih napredovale.

Glasi se: — Artilerija na obeh straneh je bila cel dan zelo aktivna. Rezultat daljših in hudih bojev ni bil samo ta, da smo na sovražnika z vso silo pritiskali, temveč smo tudi na večjih mestih znatno napredovali. Na nekem delu fronte smo zaplenili nekaj nemških havbic in precejšnjo množino streljiva. To bomo ob gotovi priliki porabili proti sovražniku. — Angleško poročilo, ki je bilo izdano popoldne, se glasi: — Hudi artilerijski boji so se vršili malone na vseh delih fronte, toda položaj je skoro popolnoma neizpremenjen.

Zapadno od Wychaete in južno od La Bassee prekop pa je sovražnik poskušal predreti našo črto, toda se mu ni posrečilo, ker smo vprizorili hud protinapad.

Dasi je vreme zelo neugodno, so bili naši zrakoplovci vseeno tekom celega dne na delu. Sovražni zrakoplovci so bili tudi aktivni, toda niso mogli cvrtati operacij naših aeroplanov. En naš zrakoplov se pogreša.

Berlin, Nemčija, 13. julija. — Nemški urad je izdal sledeče uradno poročilo: — Artilerijski boji se vrše neprenehoma.

Včeraj so Francozi poskušali napadati naše postojanke pri Bauxu, zahodno od Estreesa. Svojo namero so morali upustiti, ker smo mi poslali nanje hud ogenj.

Angleži so zdaj popolni gospodarji Contalmaisona. Vzhodno od Meuse se artilerijski boji tudi nadaljujejo. Sovražne infanterijske utrdbe so zelo poškodovane. Tekom dne smo vjeli 17 častnikov, 234 moč in zaplenili nekaj vojnega materijala.

Blizu Freilinghama ob La Bassee prekopu in na nekaterih drugih krajih so bile naše patrle zelo aktivne in uspešne.

Severno od Soissons smo prisilili nekega francoskega zrakoplovec, da se je spustil na zemljo v bližini naših postojank. Stroj in zrakoplovec smo vjeli oziroma zaplenili.

Pariz, Francija, 13. julija. — Francoski vojni urad poroča: — Na fronti ob reki Somme se je vršilo več artilerijskih bojev.

V okraju Champagne smo Nemce z naskokom prisilili, da so utihnili; ob tej priliki smo vjeli tudi več nemških vojakov.

Na desnem bregu reke se je vršilo več hudih bojev, toda položaj je neizpremenjen.

London, Anglija, 13. julija. — Iz Petrograda se poroča, da je odšlo v glavni stan celo rusko ministrstvo. — Vsled tega je nastalo tukaj veliko ubganja in različnega špekuliranja. Samo enkrat tekom cele vojne se je dogodilo, da je šlo rusko ministrstvo v glavni stan. Zanesljivi krogi iz Petrograda poročajo, da ima ta sestanek ruskih ministrov in pa vojaških poveljnikov namen posvetovati se glede avstrijske situacije.

To je zdaj že vdrugič, da Avstriji preti hud poraz, in sicer zdaj je položaj še veliko bolj opasen kot je bil lansko leto. Niti najmanjšega dvoma ni, da je velik del, ali pa cela Avstrija, takoj pripravljena skleniti separaten mir.

Nemški cesar je investiral v novo sar več delnic pri novem nemškem nemško podjetje. podjetju — plovbi s podmoraki Amsterdam, 12. julija. — (Pre-mi čolni preko oceana. — Njegove ko Londona). — Iz zanesljivega delnice ima spravljeni Heineken, vna so poročila, da ima nemški ex-ravnatelj Nemškega Lloydja.

Boji z Rusi.

Vroči boji ob fronti generala Bothmera. — Dunajsko poročilo. — Nemci vjeli 400 Rusov.

Berlin, Nemčija, 13. julija. — Vrhovno poveljstvo nemške armade razglasa: — Armadna skupina generala Bothmera: — Severno od Olse se je vnela vroča bitka, v kateri smo bili mi zmagovalci. Vjeli smo preko 400 ruskih vojakov in zaplenili veliko vojnega materijala.

Petrograd, Rusija, 13. julija. — Ruski generalni štab poroča: — Ob gorenjem teku reke Dvine smo dosegli več lepih uspehov.

Ob reki Stohod se vrše vroči artilerijski spopadi. — V splošnem je položaj neizpremenjen.

V Galiciji se vrše ob dolenjem teku reke Stripe vroči boji. Sovražnik je vprizoril več protinapadov, katere smo pa z lahkoto odbili. Vjeli smo 2000 moč ter zaplenili en top ter nekaj strojnih pušk.

Dunaj, Avstrija, 13. julija. — Poročilo, ki ga je izdalo vrhovno poveljstvo avstrijske armade, se glasi: — Zapadno in severozapadno od Bučaca je sovražnik z vso silo navalil na fronto generala Bothmera. Par napadov se je obneslo, vsi drugi so bili pa čisto brezuspešni. Ko smo začeli vprizarjati protinapade, se je sovražnik umaknil.

Angleži pravijo, da je nemški poraz blizu.

London, Anglija, 14. julija. — Vsi angleški krogi posebno se vodilni so mnenja, da poraz Nemčije ni samo zagotovljen, temveč je to zdaj le še zadeva nekotikih tednov; mogoče dveh mesecev.

To svoje mnenje oziroma prepričanje ne polagajo na dogodke zadnjih dni, temveč na splošno — vojaško in ekonomsko — situacijo.

Vsi se strinjajo, da Nemčija ne more vzdržati vojne do konca tega leta, posebno pa se zdaj, ko pritiskajo zavezniki od vseh strani na centralne države.

Zlasti so pa se vsi prepričani, da je imela velike uspehe tudi angleška blokada.

Pozor pošiljatelj denarja!

Vsled negotovega dostavljanja pošte, ki je namenjena iz Amerike v Avstrijo in Nemčijo ter narobe sprejemamo denarne pošiljke do preklica le pod pogojem, DA SE VSLED VOJNE IZPLAČAJO MOGOČE Z ZAMUDO. DENAR NE BO V NOBENEM SLUČAJU IZGUBLJEN, ampak nastati zamorejo le samude. Mi jamčimo za vsako denarno pošiljatev toliko časa, da se izplača na določeni naslov. Istotako nam jamčijo zanesljive ameriške banke, s katerimi smo sedaj v zvezi radi vojne in radi popolne sigurnosti pri pošiljanju denarja.

Gene:

K	\$	K	\$
5....	.90	120....	16.80
10....	1.80	130....	18.20
15....	2.30	140....	19.60
20....	3.00	150....	21.00
25....	3.70	160....	22.40
30....	4.40	170....	23.80
35....	5.10	180....	25.20
40....	5.80	190....	26.60
45....	6.50	200....	28.00
50....	7.20	250....	35.00
55....	7.85	300....	42.00
60....	8.55	350....	49.00
65....	9.25	400....	56.00
70....	9.95	450....	63.00
75....	10.65	500....	70.00
80....	11.35	600....	84.00
85....	12.05	700....	98.00
90....	12.75	800....	112.00
95....	13.45	900....	126.00
100....	14.15	1000....	140.00

Ker se zdaj cene denarja skoraj vsak dan menjajo, smo primorani računati po najnovjših cenah in bomo tudi nakazovali po njih. — Včasih se bo zgodilo, da dobi naslovnik kaj več, včasih pa tudi kaj manj. List dosepe na zapad ponašal par dni kasneje in med tem, ko dobi naslovnik list v roke, se pri nas cene morda še večkrat spreminjajo.

FRANK SAKSER, 28 Cortlandt St., New York, N. Y.

Eksplozije.

Vsled eksplozije v izdelovalnici za amonjak je prišlo pet oseb ob življenje. — Razstrelba pri Du Pont.

Včeraj dopoldne je v Brooklynu, N. Y. v poslojpu na 422 Sumner Ave., v katerem se nahaja mesnica Martina N. Schmidta nastala velika eksplozija; eksplodiral je amonjak, katerega so izdelovali v kleti.

Eksplozija je povzročila, da se je podrla celo štirinadstropno poslopje in da je bilo pet oseb ubitih; veliko jih je bilo tudi ranjenih oziroma omanjenih od amonjaka, ki je prihajal iz poslopja.

Šele ob petih popoldne je bilo ognjegasec mogoče požar omejit in rešiti ponesrečene osebe, kajti prej ni bilo mogoče, ker niso mogli priti zraven, vsled amonjakovih duhov.

Na mestu je bilo takoj vse polno gasilnega orodja in bolniških voz, ki so odvažali ranjene in onesveščene v bolnice in lekarno.

Haskell, N. J., 13. julija. — Vsled neprevidnosti nekega delavca je danes tu eksplodiralo 300 funtov nitroglicerina.

Dotični delavec je bil ubit, poleg njega pa še dva druga delavca. Dvanajst različnih poslopij je bilo težko oziroma lahko poškodovanih.

Materijalne škode je za okoli \$60,000.

Sredstvo proti paralizi.

Dr. Meltzer je baje iskal sredstvo proti otroški paralizi. — 117 novih slučajev, 24 jih je umrlo.

Včeraj se je vršila posebna konferenca Medicinske akademije v Aeolina Hall, pri kateri je dr. S. J. Meltzer, zdravnik pri Rockefellerjevji Ustanovi, nanznil, da bi se dalo paralizo zdraviti s pomočjo vzbiranja adrenalina (izvleček iz ovčje krvi). Dr. Meltzer je s tem zdravilom delal poskuse na opicah in so se mu nadvse dobro posrečili, kot on pravi.

To je edino zdravilo, za katero so se pričeli zdaj takoj vsi zdravniki interesirati.

Dr. Louis C. Ager, specialist za otroške bolezni, je bil pri konferenci eden govornikov in je predlagal, da se vsi zdravniki zanimajo za to sredstvo.

Dr. Meltzer je v svojem govoru rekel, da je popolnoma prepričan, da bo to sredstvo delovalo, kajti ozdravilo je opice, ki so imele tudi to otroško paralizo.

Tekom včerajšnjega dne se je pojavilo v greaternewyorški okolici 117 novih slučajev, ki so bili priglajeni zdravstvenemu departamentu. Umrlo je pa 24 otrok.

Nemški mornarji v mornariškem departamentu.

Washington, D. C., 13. julija. — Včeraj je obiskalo mornariški departament šest mornarjev nemškega podmorskega čolna "Deutschland". Ker je mornariški tajnik Daniels na počitnice, jih je sprejel njegov namestnik Roosevelt. Čestital jim je na uspehu in jim želel srečno pot v Nemčijo. — Mornarji so si zatem ogledali postajo za brezlični brzojav v Arlingtону.

Štrajk v Nemčiji.

Amsterdam, Nizozemska, 13. julija. — Nemški socialistični list "Tribune", ki je ravnokar došel sem, poroča, da je v Nemčiji zastavko 55,000 municijah delavcev v Berlinu in Johannisthalu. — Protestirajo proti obsodbi socialističnega voditelja dr. Liebknehta.

NAZANILLO.

V kratkem bo odšel na potovanje po Ameriki naš dolgoletni uslužbenec

Mr. Janko Plečko, katerega se rojaki gotovo še prav dobro spominjajo. Mr. Plečko se je šele pred kratkim vrnil iz starega kraja, kjer je natančno opazoval vse razmere in bo o tem tudi poročal v našem listu.

FRANK SAKSER, 28 Cortlandt St., New York, N. Y.

Carranza.

Mehiška vlada je odgovorila, da se naj ameriško-mehiške zadeve reši potom vladnih zastopnikov.

Washington, D. C., 13. julija. — Mehiški predsednik Carranza je odgovoril na Wilsonovo noto, namreč, da bi se mehiško-ameriške zadeve rešilo potom zastopnikov obeh držav, ki se kjerkoli sestali.

Predsednik Wilson je s Carranzovim odgovorom zadovoljen.

Mr. Polk, poslušajoči državni tajnik, bo v teku jutrajšnjega dne naj brže sporočil mehiškemu poslaniku Arredondu, da je predsednik Wilson pri volji pričeti s pogajanjmi.

Carranza je tudi dovolil, da smejo ameriške čete še tako dolgo ostati v Mehiki, da bo vse rešeno.

Vsaka nevarnost je odstranjena, da bi prišlo med Združnimi državami in Mehiko do kakih sovražnosti; vsaj tako dolgo ne, dokler se kaj nepričakovanega ne dogodi.

Stroški Ograke.

Amsterdam, Nizozemska, 13. julija. — Ogrski finančni minister Teleszky je izjavil, da ima Ogrska od začetka vojne pa dozdaj vsak mesec povprečno 450,000,000 kron stroškov. Začetkom vojne so bili stroški manjši, zadnji čas pa znašajo vsak mesec približno 600 milijonov kron.

Stroški se pokrijejo z rednimi posojili.

Finančni minister je izjavil, da bi se stroški vojne čisto lahko pokrili, če bi plačevali vojni liferantje malo več davka.

Velik naliv in vihar v New Yorku in okolici.

Vsak Newyorčan se bo daljšasa spominjal na včerajšnjo vročino v New Yorku, ki je trajala celo dopoldne in popoldne do štirik.

Ob štirik je prišel hud naliv, z njim pa vihar in gromenje.

Vsled vročine sta včeraj umrli dve osebi, več se jih je pa onesvestilo. — Strela je pa v newyorški okolici ubila tri osebe.

V par minutah se je temperatura spremenila za skoro deset stopinj.

Vojno pravo.

Madrid, Španja, 14. julija. — Včeraj zvečer je bilo nad celo Španijo proglašeno vojno pravo. Kralj Alfons je dospel iz La Granje v Madrid. — 16. julija bo izbruhnila generalna stavka.

Madrid, Španja, 13. julija. — Včeraj so zastavkali vsi uslužbeni Severne železnice. Promet je popolnoma vstavljen. — Včeraj so aretirali 100 stavkarjev.

Kralj Alfons se bo posvetoval s civilnimi in vojaškimi oblastmi o splošnem položaju.

DENAR SE LAHKO ODPOŠLJE V STARO DOMOVINO TUDI PO BREZLIČNEM BRZOJAVU.

Naslov velja: vsaka beseda 65 centov; zaradi natančnosti je treba upoštevati tudi hišno številko in zadnjo pošto, ako se ista ne nahaja v kraju.

To svoto je dodati dnevnu kurzu; manj od 50 kron ni mogoče poslati in ne več kakor 10,000 K.

Brezlične pošiljke grede v Nemčijo, od tam se pa pošljejo denarne nakaznice po pošti na zadnje mesto.

Natančno smo poizvedeli, da take pošiljke dosepejo primeroma hitro za sedanje razmere in je mogoče dobiti odgovor nazaj, da je bil denar izplačan v 20 dneh. Zgodbi se pa kaj lahko, da pošiljatev traje tudi dalj časa in to, ako se napravijo napake pri brezličnem brzojavu; denarja se ne more izgubiti, pač pa je mogoče zakasnitev, ako se urine kje kaka napaka.

Kdor želi poslati na ta način denar v staro domovino, mora natančno napisati naslov in dati: pošlje naj se po brezličnem brzojavu.

FRANK SAKSER, 28 Cortlandt St., New York, N. Y.

Nemškim podm. čolnom bodo sledili nemški "Zeppelin".

ZNAČILNA IZJAVA KAPITANA NEMŠKEGA PODMORSKEGA ČOLNA "DEUTSCHLAND". — NEMCIJA BO TEKOM PAR MESECEV ŠE BOLJ RAZOČARALA SVET. — KAJ JE S CESARJEVIM PISMOM? — VČERAJ JE DOSPTEL V BALTIMORE NEMŠKI POSLANIK BERNSTORFF IN SI JE OGLEDAL PODMORSKI ČOLN. — ZAVEZNIŠKE BOJNE LADJE V BLIŽINI AMERIŠKE OBALI. — VARSTVO.

Baltimore, Md., 13. julija. — Danes si je ogledalo nemški podmorski čoln "Deutschland" več mestnih uradnikov, ki se niso mogli dovolj načuditi novi ladji, ki bo prevažala razne izdelke iz Nemčije v Ameriko.

Kapitan Koenig jim je rekel: — Vi se čudite, kako je bilo mogoče, da je dospel podmorski čoln v Ameriko. To ni čisto nič posebnega. Tekom par mesecev bo Nemčija še bolj razočarala svet. V Nemčiji namreč grade velikanske torpedolce Zeppelinovega sistema, ki bodo že tekom dveh ali treh mesecev na poti v Ameriko.

Uradniki so vsi začudeni zmajali z glavo, toda kapitan Koenig jim je odločno zatrdil, da ne laže in da se ne šali.

Tako gotovo kot je prišel nemški podmorski čoln iz Nemčije v Baltimore, bodo prišli nemški zrakoplovi iz Nemčije v Združene države.

Na pieru Eastern Forwarding Co. se nahaja velik hidroplan, ki je baje last H. G. Hilkena. Nekateri pravijo, da se bo dan prej, predno bo odplula "Deutschland", dvignil nad visoko morje ter natančno ogledal, če ni kake sovražne bojne ladje v bližini.

Te dni bo baje odplula "Deutschland" proti jugu in se bo v bližini obrežja potopila pod morsk gladino. Ko bo kapitan smatral potovanje za varno, bo odplula proti vzhodu.

Henry G. Hilken je danes izjavil, da ima reorganizirana družba, ki bo prevažala potom podmorskih čolnov blago iz Nemčije v Ameriko, milijon dolarjev osnovnega kapitala.

Danes je dospel sem nemški poslanik grof Bernstorff in si ogledal podmorski čoln. Pri zajtrku, katerega se je udeležilo veliko uglednih oseb, je povedal, da med pošto, ki jo je pripeljala "Deutschland", ni bilo nobenega pisma za predsednika Wilsona.

Glede protestov, ki sta jih vložila angleški in francoski poslanik, ni hotel Bernstorff ničesar izjaviti.

Danes zjutraj so spravili iz podmorskega čolna ves tovor. Ko se je čoln popolnoma dvignil na površje, se je izkazalo, da ni dolg 300 čevljev in 30 čevljev širok, ampak da znaša njegova širina 25 čevljev, dolžina pa 250.

Popoldne so začeli nalagati nikelj in surov gumij. To blago je čakalo že več tednov v tukajšnjih skladiščih.

Kot je bilo že sporočeno, je dal nek ameriški Nemece posadki 10,000 dolarjev nagrade. Posadka je nagrado hvaležno sprejela ter jo izročila nemškemu Rdečemu križu.

Norfolk, Va., 13. julija. — Danes so videli v bližini obali dve angleški in eno francosko vojno ladjo. Zavezniške bojne ladje najbrže nameravajo "Deutschland" na poti v domovino vjeti ali pa potopiti.

Bojne ladje se niso upale preblizu Virginia Capes, da bi jih ne videli mornarški opazovalci. Oddaljene so bile kakih dvajset milj.

Ob obali patrolirata dva ameriška torpedna rušilca. Vlada Združenih držav bo vse potrebno odredila, da se ne bo nemškemu podmorskemu čolnu v oddaljenosti treh milj od obali ničesar zgodilo.

Washington, D. C., 13. julija. — Na podlagi poročil, ki sta jih izdelali državna in mornariška komisija, bo državni department oficijelno določil, če je "Deutschland" trgovska ali bojna ladja.

Angleški poslanik je bil danes dolgo časa pri namestniku državnega tajnika, Polku, in se z njim posvetoval o nemškem podmorskem čolnu.

Kot se čuje, je neprestano vstrajal na stališču, da se mora smatrati "Deutschland" za bojno ladjo, češ, da se lahko sredi morja preskrbi z municijo in topovi.

— Angleški poveljniki bodo brezobzirno postopali z vsemi sovražnimi podmorskimi čolni, — je rekel angleški poslanik. — Samo one ladje, ki vozijo na površini morja, so postavne trgovske ladje. Vsak podmorski čoln je bojna ladja, pa naj služi v ta ali oni namen.

"Deutschland" se mora tudi zato smatrati za bojno ladjo, ker je prodrla angleško blokada.

Kaj mu je namestnik državnega tajnika na to odgovoril, se dozdaž še ni moglo dognati.

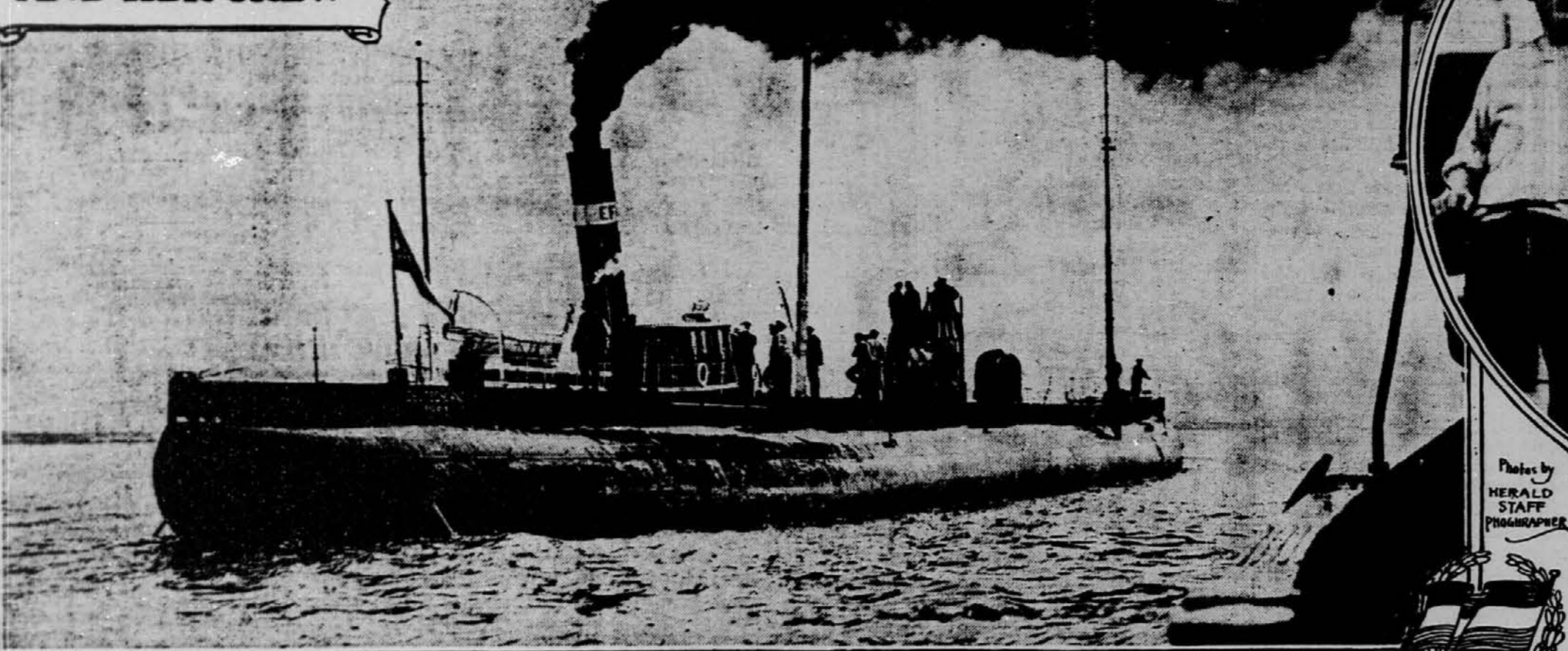
Shackleton.

Punta Arenas, Chile, 13. julija. Iz tukajšnjega pristanišča se je odpeljal proti jugu polarni raziskovalec Sir Ernest Shackleton. Čili njegove poti je Slonovo otočje, kjer je pustil na povratku z Južnega tečaja 22 tovarišev. — Pred odhodom je rekel, da se bo vrnil v četrtek.

FRANK SAKSER, 28 Cortlandt St., New York, N. Y.

FIRST PHOTOGRAPHS OF THE DEUTSCHLAND AND HER CREW

THE DEUTSCHLAND BEING TOWED INTO BALTIMORE BY THE TUG THOMAS F. TIMMINS

CAPTAIN KOENIG AND PAUL HILKEN ON BOARD THE DEUTSCHLAND

Zgoraj: nemški podmorski čoln "Deutschland". — Kapitan Koenig. Spodaj: — Posadka nemškega podmorskega čolna.

Rusi in Turki.

Rusi so osvojili mesto Mamahatun. — Turki o tem nič ne poročajo. — Rusi so vječi blizu dva tisoč Turkov.

Petrograd, Rusija, 12. julija. — Ruske čete so osvojile mesto Mamahatun, ki se nahaja petdeset milj od Erzeruma ob reki Tuzlu. Tozadevno uradno poročilo ruskega vojvoda urada se glasi:

Zahodno od Erzeruma so naše čete zapodile Turke in z naskokom zavzele mesto Mamahatun. Ko se je sovražnik umikal iz mesta, je isto zažgal.

Požar smo pogasili. Zadnji čas smo vjeli precejšnjo množino turških vojakov. Od 2. do 8. julija smo vjeli 107 častnikov in 1684 mož; dalje smo pa zaplenili tudi tri težke topove, deset strojnih pušk, štiri metalece granat in večje množino drugega orožja in streljiva.

Carigrad, Turčija, 12. julija. — Turško uradno poročilo se glasi: Fronta pri Iraku. — Situacija je neizpremenjena. — Na desnem bregu reke Tigris se je vršilo več bojev, ki pa niso položaj čisto nič spremenili.

Iz perzijske fronte ni došlo nobeno poročilo.

Kavkaška fronta: — Dogodilo se ni nič posebnega.

Predsednik Wilson in Poljaki.

Poljska delegacija mu je povedala, da si poljski otroci sesajo lastne roke, da tolažijo glad.

TRUD DRŽ. DEPARTAMENTA.

Wilson simpatizira z ubogim ljudstvom in je obljubil, da bo storil zanj vse, kar bo mogel.

Washington, D. C., 13. julija. — Včeraj je predsednik Wilson sprejel v Beli hiši poljsko delegacijo, ki je bila sestavljena iz zastopnikov dvanajstih poljskih organizacij.

Delegacijo je predstavil predsedniku senator Hitchcock iz Nebraske.

Poljski voditelji so Wilsonu povedali, da je v poljskih pokrajinah, ki se nahajajo zdaj deloma v ruskih, deloma pa v nemških rokah, umrlo najmanj 70 odstotkov otrok izpod sedmega leta, ker niso imeli potrebne hrane; dalje, da so otroci primorani sesati lastne roke, da si tako tolažijo glad.

Predsednik Wilson je delegaciji za sigurno obljubil, da bo naredil vse, kar je v njegovi moči, da bo ubogo poljsko ljudstvo dobilo potrebno hrano; pripomnil pa je tudi, da je vlada Združenih držav že vkrenila tozadevne korake potom svojih poslanikov v Angliji in Nemčiji, toda ni imela uspeha.

"Na to stvar sem vedno mišlil", je rekel predsednik, "in smelo trdim, da zadnji čas menda ni bilo zadeve, za katero bi se bil državni departament bolj zanimal in trudil, kot je bilo rayno to, da bi spravili hrano v Poljsko. Jaz vem vse, dobil sem vse informaci-

je o groznih razmerah, v katerih se nahaja poljsko ljudstvo. Ravno pred dnevi smo poslali na nemško in angleško vlado ponovne pozive, da bi se lahko storilo to človekoljubno delo. Bojim se, da ne bom mogel ničesar ukreniti, ako ne bosta privolili.

"Kot sem že rekel, smo vse storili; jaz nisem pozabil Poljske in je tudi ne bi, toda prihod vaše delegacije mi je kljub temu nadse dobrodošel in se vam zahvaljujem za zaupanje, ki ste mi ga izkazali."

POTREBUJEM

več delavcev za delati "cedar" in tudi na mesečno plačo. V prvem oglasu nisem navedel plačo in ne morem posebej odgovorjati na vsa vprašanja. Zato povem, da plačam \$40.00 na mesec in hrano; pri "cedru" se pa lahko zasluži \$3.50 na dan. Dela za 2 leti, gozd lep, v ravlini. Vlak vozi vsak dan do kempe. Pridite ali pa pišite!

Jos. Mohar, Myren Branch, Box 101, Munising, Mich.

ISČE SE

za delo v pisarni osebo, dobro večjo srbo-hrvaškega, slovenskega in italijanskega jezika. Naznanite osebne podatke in katere šole ste imeli v starem kraju.

Patent Attorney, 300 Victor Bldg., Washington, (14-15-7) D. C.

NAZANILLO.

Čenjenim družstvom v Meadow Lands, Pa., naznanjamo, da je naše društvo "Jutrarnja Zarja" št. 29 S. D. P. Z. sklenilo na zadnji redni seji, da bi se vršila četrti nedeljo, to je 30. julija, skupna seja v Union Hall, in sicer naj se prične točno ob 9. uri dopoldne. Zakaj naj se vrši ta seja, je vsakemu družstvu dobro znano, namreč, da nameravajo vsa društva skupaj zidati svojo dvorano. Torej, člani, ta dan bo za našo naslednjo velikega pomena, zato je upati, da nihče ne izostane. Čim več nas bo, tem bolje bomo začrtali pot, po kateri bomo potem nadaljevali. Priporočamo slogo, ker v slogi je moč. Ne smemo se ozirati ne na to in ne na ono stran, pač pa moramo delovati vsi na to, da bomo imeli svoj dom, kjer se bomo lahko sešli in ne bomo odvisni od tujecev.

Rojaški pozdrav in na veselo svidenje 30. julija!

Odbor društva "Jutrarnja Zarja" št. 29 S.D.P.Z. v Meadow Lands, Pa. (14-15-7)

UGODNA PRILIKA

za rojaka, ki si hoče ustanoviti svoj lasten dom v Ridgewoodu, 2 bloka od Freshpond Road in en blok do poulične železnice. Zidana hiša za dve družini, lepa klet, vse v najboljšem stanju. Kupec, ki resno misli, naj se oglasi pri lastniku:

France Starin, 325 — 14. St., So. Brooklyn, N. Y. (14-15-7)

LEPA PRILIKA

se nudi Slovenki od 25 do 40 let. Jaz sem star 35 let. Katere veselil možitev, naj mi piše.

Frank Pahor, 1373 Belmont St., Belleaire, Ohio.

OFFICERS AND CREW OF THE DEUTSCHLAND

PHOTO © CENTRAL NEWS PHOTO SERVICE.

Nezaslišne razmere v Srbiji.

Mr. Gordon Gordon-Smith piše iz Londona o grozovitosti, ki jih bolgarski vojaki počenjajo v osvojenem srbskem ozemlju.

London, 1. julija. — Odkar je bila srbska armada primorana umakniti se v Albanijo in odkar je bila kraljevina kralja Petra preplavljena od avstrijskih, nemških in bolgarskih armad, je večkrat nastalo vprašanje: "V kakem položaju se nahaja Srbija pod vladno osvojiteljstvo?"

Na to vprašanje je bilo težko odgovoriti, kajti osvojitelji so do besede napravili nekak kitajski zid okoli osvojenega ozemlja, tako da le malokak za vse nepovoljna novica uide v svet.

Le redke so novice, ki so tako nedolžne, da jih avstro-nemško-bolgarski cenzorji pustijo skozi.

Toda, kljub temu, bo svet s časom zvedel za kruto usodo, katera je zadela malo Srbijo.

Jaz sem sam videl, oziroma sem dobil verodostojne podatke od oseb, ki so popolnoma zanesljive, o razmerah, katere hočem v naslednjem opisu, kljub temu, da ne bodo posebno zabavne za one, ki jih bodo čitali.

Razmere v Srbiji so slabše kot pa one v Belgiji ali Poljski, kajti med Avstriji, Nemci, kakor tudi med Bolgari in Srbi vlada veliki zardostnostno sovraštvo.

Razmere pod avstrijsko vladno so sicer zelo slabe in obsojanja vredne, toda pod bolgarsko so skoro še slabše.

Postopanje Bolgarov se da karaktizirati z masakriranjem in ropanjem.

Va vsi Duglavne so Bolgari storili sledeče nezaslišnosti:

Pomorili so naslednje osebe: Rajka Mirčevića, srbskega popa, in šest članov njegove družine; Mirčeta Ristića in štiri člane njegove družine; Milenka Jankovića in šest članov v njegovi družini;

Josipa Velikovića; Sadana Filipovića in tri člane njegove družine; Božo Jankovića in dve osebi v njegovi družini; Vasilja Markovića in in devet članov njegove družine; in pa Stjepana Ristića ter dva člana njegove družine.

Skoro v vseh teh slučajih so bili pomorjeni vsi člani v družinah, ki so gori navedene.

Lahko bi dal vsa imena onih nesrečnežev, ki so jih bolgarski vojaki z odobravanjem častnikov — zlasti nemških — masakrirali, toda zadovoljil se bom s tem, da bom navedel le vasi, v katerih so se te grozovitosti v največji meri dogajale.

Ti kraji so: Strovja, Prilep, Vitaliste, Krušvo, Čonište, Rapes, Itan, Makova, Tepava, Srhodole, Gostigari, Kestinae, Krape in Riljevo.

Prizanesli niso nobenemu.

Morili so se posluževati različnih vrst mordenja; žrtve so pretepali, streljali, krali in žive žgali.

Ozirali se ne na spol, niti na starost. Moške kot ženske, otroke kot sedemdesetletne starce ali starke je doletela ista usoda.

Poleg masakriranja so se dogajali pa tudi drugi zločini, namreč ropanje; in sicer v najbolj popolnem pomenu besede.

Dasi ko Bolgari prvi prišli v Niš, zdaj vendar ni celo mesto pod bolgarsko oblastjo, temveč je del mesta pod avstrijsko vladno.

Črta potegnjena od mestnih vrat pa do nekega pokopališča mejni med bolgarsko in avstrijsko "lastnino".

V bolgarskem delu, kjer je bilo prej mnogo stanovanj bogatejših Srbov, kjer je bilo mnogo trgovin, delavnice, tovarn itd., so Bolgari vse pobrali in odpravili v Bolgarijo, ne oziraje se na to, če je dotično blago pripadalo privatnikom ali pa državi. Rekli so, da je bilo tisto ozemlje, na katerem so stale tiste hiše, last srbskega kralja.

Vojaske in civilne očiasti vza-

mejo prebivalstvu vse, kar rabijo za svojo potrebo, rajše se nekoliko več; razume se, da o kakem plačilu ni govora.

Najvišji oblastnik v Srbiji je M. Caprašnikov, bivši bolgarski zastopnik pri srbski vladi, ki je nekak vrhovni komisar ali guverner v osvojenem ozemlju.

Najvišja vojaška oblastnika sta polkovnik Cvetenov in major Dreukov; oba velika srbožera.

Nesramno postopanje.

Vojaske zdravniki se poslužijo medicin kar iz privatnih lekarn, ne da bi vprašali za ceno ali kvečjem vsaj obljubili kako plačilo.

Patrole hodijo po deželi in vzamejo kmetom živino ter jo pripeljejo v Niš ali kamorkoli kot "vojni plen".

Privatne hiše vsak dan preiskujejo, seveda ne vse naenkrat, temveč pridejo v hišo kar nenadno, ne da bi imeli najmanjši povod. Namen teh preiskovanj je — ropanje.

Vse, kar spominja na kak velik dogodek v srbski zgodovini, so odstranili; in sicer tako Bolgari kot tudi Nemci in Avstrijci.

Ne prizanesajo niti knjigam, ki so velike vrednosti, niti slikam, ki so velike umetniške vrednosti, niti rokopisom. Knjižnice so popolnoma izginile.

Veliko Srbov je sežgalo svoje knjige, ki so bile velike vrednosti, ker so se bali, da ne bi radi tega, ker so lastovali take knjige, bili kaznovani, — mogoče še s smrtjo.

Vse napise s cirilico so odstranili.

Vsak dan princse novih dokazov, da so Nemčija, Avstrija in Bolgarija bile že prej čisto dogovorjene glede osvojitve in stlačenja Srbije.

Ničrt za razdelitev Srbije.

M. Radoslavov, bolgarski ministrični predsednik, je dal 20. novembra lanskega leta zastopniku nekega berlinskega lista izjavo, da imajo te tri države že izdelan

ničrt za razdelitev Srbije. Bolgarija bo dobila vzhodni del Srbije, skupno z Nišom, in velik del Macedonije.

Avstrija bo anektirala severni del z Belgradom in ozemlje na obeh straneh Morave.

Vse, kar še ostane od Srbije, bodo pa predejali Črnigori in tako bo srbsko kraljestvo izbrisano iz zemljevida.

Dalje se je že tudi formalno sklenilo, da bo Bolgarija stopila v ekonomično unijo s centralnima državama, da bo imela Nemčija tako prosto pot na Bližnji vzhod.

Zanimanje za srbsko zemljo.

Potem ko so Bolgari enkrat vtaknili svoje nosove v vsako stvar v posameznih mestih, so pričeli stegovati svoje roke tudi v razne državne departamente.

Po naročilu poljedelskih ministrov, Grigorova in Dobrinova, je šlo v Srbijo več izvedencev, ki so imeli nalogo preiskati vse gozdove in tako pozneje sporočiti vladi v Sofiji, koliko lesa je v Srbiji.

To je brez dvoma prvi korak bolgarskih, avstro-ogrskih in nemških oblasti, da bo izsekali srbske gozdove.

Bolgarski trgovski minister je že imenoval trgovskega inšpektorja, ki ima nalogo proučiti vse trgovske in industrijske razmere v Srbiji, ki obstojajo in ki bi lahko obstojale.

Bolgarska Cerkev je že tudi ukrenila svoje korake, da bi njena vera našla svoja tla na srbski zemlji. Odstranili so srbske pape in nastavili svoje; mnogo so jih pomorili, oziroma jih odvedli v ječo v Bolgarijo.

Najbolj važen korak za bolgariziranje Srbije je pa menda kar se tiče izobrazbe.

Vse šole, bodisi nižje ali višje (teh je malo), so dobile že popolnoma bolgarski obraz. Imenovali so posebne nadzornike, ki imajo dolžnost voditi bolgarsko izobraževalno propagando.

Dr. Dumev, ki je nadzornik šol v okraju Niša, je pri otvoritvi neke šole rekel, da "hočejo Bolgari

odstraniti pogubonosne srbske ideje, ki so obstajale zadnja leta". Največ učiteljev pride v šolske sobe v vojaških uniformah, kajti večina njih služi v bolgarski armadi.

Se celo gledišče so se Bolgari poslužili za bolgariziranje. Iz Sofije je prišlo v Skoplje veliko število igralcev, ki imajo svoje predstave v tamošnjem gledišču.

V Pirotu in drugih mestih pa prirejajo različne koncerte in druge slične zabave, ki imajo namen delati reklamo za bolgarske ideje.

Casopisja tudi niso zanemarili. Vstanovili so lepo število časopisov, ki se sicer tiskajo v srbsčini, toda takoj se vidi, da so to le bolgarski, nemški oziroma avstrijski listi.

Toda ta bolgarska propaganda pri srbskem ljudstvu ni našla lepših tal, kar si lahko vsak misli, kdor le nekoliko pozna srbski narod.

Ker jim ne morejo Bolgari, Avstrijci in Nemei svoje "kulture" zlepa vteptati v glavo, se morajo posluževati grozovitosti.

Družinska tragedija.

Mrs. Margaret Beutinger, sedemindvajsetletna žena je vstrelila Kristofa Beutingerja, svojega soproga, zelo bogatega agenta za premo, na svojem domu, s pištolo, katero je v ponedeljek dobila po pošti.

Morilka pravi, da je bila v svoji spalnici, ko je prišel mož k njej, nakar mu je ona zapovedala da se takoj pobere iz sobe, ker pa on tega ni hotel storiti, je vzela orožje in ga vstrelila.

Ko so člani družine čuli strele, so takoj hoteli so takoj hoteli proti sobi, odkoder so prišli poki. Na pragu spalnice je ležal mrtev Beutinger, ona je pa stala s pištolo v roki ter zaklicala:

"Končala sem ga; zdaj me vsaj ne bo več nadlegoval. Trpela sem ga tako dolgo, dokler mi je bilo mogoče".

Jugoslovanska Katol. Jednota

Inkorporirana dne 24. januarja 1901 v državi Minnesota.

Sedež v ELY, MINNESOTA.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: J. A. GERM, 507 Cherry Way or Box 57, Brad dock, Pa.

Podpredsednik: ALOIS BALANT, Box 106, Pearl Ave., Lorain, Ohio.

Glavni tajnik: GEO. L. BROZICH, Ely, Minn.

Blagajnik: JOHN GOUZE, Box 105, Ely, Minn.

Zaupnik: LOUIS COSTELLO, Box 583, Salida, Colo.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

Dr. MARTIN IVEC, 900 N. Chicago St., Joliet, Ill.

NADZORNIKI:

MIKE ZUNICH, 421 — 7th St., Calumet, Mich.

PETER SPEHAR, 422 N. 4th St., Kansas City, Kans.

JOHN AUSEC, 5427 Homer Ave., N. E. Cleveland, O.

JOHN KRŽIŠNIK, Route 2, Burley, Idaho.

POROTNIKI:

FRAN JUSTIN, 1708 E. 28th St., Lorain, O.

J. SEPH PISHLAR, 308—6th St., Rock Springs, Wyo.

G. J. PORENTA, Box 701, Black Diamond, Wash.

POMOŽNI ODBOR:

JOSEPH MERTEL, od društva sv. Cirila in Metoda, šte. 1, Ely, Minn.

LOUIS CHAMPA, od društva sv. Srca Jezusa, šte. 2, Ely, Minn.

JOHN GRAHEK, st., od društva Slovencev, šte. 114, Ely, Minn.

Vai dopisi, tiskajo se uradnih zadev, kakor tudi denarne pošiljave, naj se pošiljajo na glavnega tajnika Jednote, vse pritožbe pa na predsednika porotnega odbora.

Na osebna ali neuradna pisma od strani članov se ne bodo osiral.

Društveno glasilo: "GLAS NARODA"

Hrustu in Pustu, pa je temne gledati Ivan s svojim natočevanjem in sumničnem krivico delal; zakaj oboja sta že pisala vsak svojo oceno, ugodno oceno Ivanove povesti. Posebno trudila seveda se nista. Za svoje slavo jma ni bilo nič in za Ivanovo še manj; kot zastopnika javnega mnenja sta sodila sploh naglo in brez posebnih pomislov; vrhutej je imel gospod Hrست svoj posnetek in Pust zaznamek prizorov, ki so se zdeli Ivanu najlepši.

Zakaj bi se ne zdeli tudi bralcem? Sestaviti je bilo treba samo uvod in konec. Tam se opozori na literarno sušo sedanjih časov, tukaj izreče prepričanje, da se bralcem ne bo nič drugače godilo kakor kritiku, ki ni mogel odložiti zanimive knjige, dokler je ni prebral od kraja do konca.

Pust je bil ravno dovršil svoj spis in se napravljal, da ga poneke napravljaj, da ga ponese v tiskarno, ko je potikal in vstopil, smotko v ustih, Čebular.

— Ena sitnost, — je dejal in sedel na divan.

— Kaj pa je? — je vprašal Pust.

— Ali si že izgotovil oceno Sokove knjige?

— Tinta na zadnji strani naj se še posuši; potlej nesem v tiskarno.

— Ali hvališ ali grajaš?

— Hvalim.

— Treba bo grajati.

— Kako to?

— V uredništvu se je tako sklenilo. Rekli so, da Sok ni zaslužjiv pristaja, da plava nad strankami in da je treba take kristolovec, ki jemljejo od vsake stranke samo, kar je dobrega, — brez priklade, da je treba take malo pritisniti. Neprijetna reč. Ali boš grajal?

— Zakaj pa ne? Mala reč.

— Kaj pa tvoja obljuba?

— Mi ne dela nič preglavice.

Prvič obljubujem jaz samo pogojno; potem smo se bili suočili tudi nekoliko sprli, kakor veš, in slednjič mi leži tista krompirjeva torta še v želodec. Toliko značaja imam jaz vendar, da se ne dan podkupiti s krompirjevo torto. Razlogov torej dovolj, da — grajam. Počakaj malo! Ocena bo takoj prenesena, da jo vzameš s seboj.

Pust je sedel zopet k mizi in začel popravljati.

— Začel bom tako-le, — je dejal. — Anieus Plato, magis amiva veritas. Resnica nad vse. Literarna suša lahko ostane. Kar sem citiral, sem citiral. Zanimivo — izpremenim v nezanimivo, izvrstno in v površno, lahek popravek. — In zdaj konec: V svoji nepristranosti smo navedli najlepše odstavke te povesti, tako da dobrodušen bralec lahko presodi, kakšni da so ostali. Srečen, kdor lahko odloži knjigo, kadar hoče; — kritik jo je moral prebrati od kraja do konca. — Stvar je v redu. Ti nisi v tiskarno, jaz pa stopim malo k Hrstu, da ga obvestim o tej zadevi in da se dogovoriva.

Hrust je pa bil tisti čas v uredništvu Resnice, da izroči svojo oceno.

— Hm, pregodaj ste prinesli, gospod Hrست, pregodaj, — je menil urednik in računal, koliko prostora da bo vzela ocena.

— Kako pregodaj? — se je čudil Hrست. — Knjiga je že izšla.

— Ali pa je izšla že tudi ocena v Pravici?

— Kaj nas ta briga?

— Prav hudo nas briga. Mi smo vendar nasprotni list. Mi ne moremo hvaliti, kar je Pravici všeč, ne grajati, kar grajajo naši nasprotniki. To bi bila lepa značajnost. Kje ostanejo načela? Kaj poreko bralci! Če se pa skladamo mi z nasprotniki, čemu posebna stranka? Življenje je vojna, in v tej vojni smo mi generali. Potrebnost generalov dokazuje samo vojna. Odložimo torej to reč, dokler se ne odloči Pravica.

— In če bo ta hvalila?

— Potem ima gotovo tehtne razloge, in ti njeni razlogi so za nas takisto tehtni, da grajamo in s tem dokazemo, da se nasprotna stranka moti. Tako spoznavajo pristaja napake nasprotnikov, kar je važno; zakaj stranke ne žive tolikanj ob svojih vrlinah, kolikor ob napakah nasprotnikov.

— Če je povest dobra in jo nasprotna stranka hvali, naša pa graja, je napaka na naši strani.

— Nelogično, gospod Hrست, nelogično, varaj zaključek. Kaj se mora našim pristajem dobro, kaj slabo zdeti, to določimo vendar mi.

— A jaz sem sam prebral povest in vem, da je dobra.

— No, in...?

— Zato jo ocenjujem ugodno.

— Prezgodaj, kakor sem rekel. Kaj da je dobro za stranko, to določujemo mi. Vsekako pa je dobro, da pobijamo nasprotnike, dosledno in načelno.

— V Pravici bo ocena ugodna, to vem.

— Zatorej bo vaša neugodna.

— A moje prepričanje?

— V prepričanju mora biti stranka solidarna. Posebnih prepričanj ne dopuščamo. Kdor ni za nas, je zoper nas. Če nečete vi ocenjevati, kakor je nam prav, si poiščemo drugega ocenjevalca ter se zahvaljujemo za vaše nadaljnje sodelovanje. Opozoril bi vas samo na to, da imate nekaj predujma.

Hrust je šel po sobi gori in doli in premislil svojo zadevo. Za prepričanje mu pravzaprav ni bilo mnogo, za pisatelja in pobratima Soka še toliko ne; čemu bi se — zanj žrtvoval! Dandanes se ne živi brez evenka o petju ko ptič.

— Dobro, bom grajal. — je zmignil Hrست z rameni in se ustavil pred gospodarjem.

— Prav. — mu je podal urednik roko. — Težav ne boste imeli. Nobeno človeško delo ni brez hib. Če preberete knjigo še enkrat, boste zapazili, koliko slabosti in napak ste pri prvem, površnem branju prezrli. Zdravi in na svidenje! Nam bi bilo jako žal, če bi izgubili vašo izborna moč.

(Konec prihodnjic).

II. IZKAZ DAROV

(naročnina na "Avstrijske Vojne Slike")

za avstrijske — posebno slovenske vojne jetnike v Sibiriji:

Znesek I. izkaza \$10.00

Mr. Tony Reljac, Cohart, Ala., —50

Mr. Andrew Mavla, Ceviek, Cal., —50

Mr. Frank Žnidarski, Primero, Colo., —50

Mr. Frank Jerman, Richwood, W. Va., —50

Mr. M. Slapnik, Collinwood, Ohio, —50

Mr. Frank Majetič, Oakdale, La., —50

Mr. Peter Schmitz, Pirtleville, Ariz., —50

Mr. John Spel, Cleveland, Ohio, —50

Mr. Casper Reven, Cresson, Pa., —50

Miss E. Vinkovih, New York, N. Y., —50

Mr. Frank Troha, Ward, Ala., 1.00

Mr. John Hrovat, Brewster, Ohio, —50

Mr. Mat. Erzen, Saginaw, Mich., —50

Mr. Louis Urbane, Rosebud, W. Va., —50

Mr. Stephen Pahor, James City, Pa., —50

Mr. John Petrič, Tonopah, Nev., —50

Mr. John Lazar, Lorain, Ohio, —50

Miss Mary Jerina, West Newton, Pa., —50

Skupaj \$19.50

Naročilo na brošuro in denar (50 centov za vsako brošuro) naj se blagovolji poslati na:

Victor J. Kubelka,

17 Battery Pl., New York, N. Y.

REŠENA BOLEZNI LEDIC.

H. H. von Schlieku, tovarnarju Bolgarskega Krvnega Čaja, kateri je s stotico bolnikov v stalni zvezi, in dobiva dannadan cele kupe zahvalnih pisem od onih, katerim je Bolgarski Krvni Čaj povrnil zdravje, je pisala naša rjoakinja Ana Rais, P. O. Box 73 Valley, Wash. sledeče pismo:

"Prav lepo se vam zahvaljujem za vaš Bolgarski Krvni Čaj. Veliko sem pretrpela vsled bolezni na ledicah, takoj ko sem pa začela pti vaše zdravilo, je bolezen pojenjala in zdaj je popolnoma prešla."

Eno veliko škatljo Bolgarskega Krvnega Čaja, ki traja pet mesecev, pošlje za 1 dolar kamorkoli:

Marvel Products Co.

9 Marvel Bldg.

PITTSBURGH, PA.

Opomba. Ako želite pošiljate zavarovati, pošiljate 10 centov več.

Za vsakršne odgovore na vprašanja se poslužite.

Zemlja, kmetje in dom

v priznani prvi poljedelski državi Amerike v državi Missouri.

Imam še nekaj kosov POCENI, in sedaj je moja zdajnja ponudba, da morete dobiti te zdalej navedene kose zemlje za posebno nizko ceno.

Rojak, vahim te, da prideš zdaj pogledat, in ako si videl že kdaj na svetu lepše trtije, ki je bolj zdravo in polno, potsm je tvoj, kateri kos si sam izbereš od spodaj navedenih, in sicer BREZ VSAKEGA CENTA PLAČE.

Našel boš tukaj polje, ki ga ni nikjer na svetu lepšega; vrtove, zelenjavo in rože, da se postavimo v vrsto katerikoli države v Ameriki. Našel boš vsakovrstno sadje, ki je sploh, kot znano, preobloženo s sadjem.

Našel boš v bujni rasti vse vrste trave in detelje ter tudi vsakovrstno sočivje, kar si ga sploh kdaj jedel. Videl boš, da je krompir zrel koncem maja ali pa koncem oktobra, kadar ga pač hočeš saditi. Fižol je sajen dvakrat v letu, ako se pa hočeš pečati z vrtnarstvom, potem lahko tu pridelaj 2,500 galonov jagod na aker ali 6,000 galonov kosmulje (goosberry).

Našel boš tudi polne pajne najfinjšega medu in deželo polno kokoši in jaje. Videl boš, da imajo Slovenci, mali kmetje, od 10 do 20 glav goveje živine.

ČE TE TO ZANIMA IN NE DOBIŠ TEGA V DEŽELI — POTEM JE KATERIKOLI ZDOLEJ OGLAŠENI KOS — TVOJ ZASTONJ.

Našel boš deželo prepreženo z železnicami ter šole, eno do dve milj narazen. Ako te zanima cerkev, našel jo boš katoliško prav v bližini. Našel boš vse, potem se nameni pečati s katerokoli vrsto kmetijstvom. Trgi so tukaj tako dobri kot kjerkoli drugje.

Videl boš, da ni zemlje v Ameriki, kjer se toliko različnih rastlin z vspedom prideluje, kakor v tukajšnjih krajih.

Pronašel boš, da vedo oni ljudje, ki te dežele nikdar videli niso, povedati o suši in bolezni, prebivalci teh krajev pa ne vedo ne o enem ne o drugem. Našel boš tu rojake zdrave, kot kjerkoli na svetu. Prepričal se baš, da imamo izvrstno pitno vodo.

Našel boš solidno slovensko naselbino, ki se razvija brez vsakega hrupa in vršča, kot nikjer drugje v Ameriki. Našel boš, da vsak Slovenec, ki je že nekaj let tukaj, lahko pripravi obed iz svojih pridelkov, da boljšega ne dobiš nikjer.

PRIDI ZDAJ IN POGLEJ KAJ PRIDELUJEMO.

FRANK GRAM, NAYLOR, MO.

POSEBNE PONUDBE SO:

40 akrov ravnine, izsekane gozd, en aker izčiščen, aker \$25.00.

80 akrov ravnine, mala hiša, gozd izsekane, aker \$25.

120 akrov ravnine, mala hišica, 1 aker čist, aker po \$23.00.

200 akrov ravnine, gozd izsekane, aker po \$24.00.

160 akrov ravnine, 70 akrov na kupih posekane, 5 akrov čistih in 40 obsekane in posušene, aker po \$32.00.

Vse to zemljo čisto in ograjeno vzamem sam v našem ter plačam po \$5.00 od akra.

Imam valovite kmetije, deloma čiste svet s hišami od \$10.00 do \$30.00 akre.

Vsak kos prodam na mesečne ali letne obroke. Dam deset let časa za izplačati z 5 ali 6% obresti z garancijo, da se vse čisti.

JAZ VSE TE KOSE ČISTIM VSAKEMU IN PRIPRAVIM ZA ORATI ZA \$7.00 DO \$10.00 PO AKRU.

Vse navedene ponudbe so poleg Slovencev, šol in železnic. Vsak kupec, ki želi saditi, dobi 100 dreves različnega sadja in 500 trt zastonj. Vsak izvežban čebelar dobi 10 panjev čebel pod obvezo da da meni junija pelevico medu kot polno plačo.

FRANK GRAM, Naylor, Mo.

Trpljenje značajnega moža.

Dr. Fran Detela.

(Nadaljevanje).

— Ti, nikar ne zabavljaj! — ga je zavračal Čebular. — Brez častnikov sploh ni javnega mnenja. O nobenem dogodku si ne upa noben zobražene izreči svoje sodbe, dokler je ni izrekel njegov list. Mi smo narejali javnega mnenja.

— Sicer bi se ti ne bil do nas obrnil, — je poudaril Hrست.

— In kdor prosi milostne sodbe, ne sme zmerjati sodnikov, — je menil Pust.

— Pepeca, ali kar ste, — je mrmral Ivan, — jaz bom plačal. Tukaj si odštejte, kar vam gre. Vračunite trideset krajerjev; — drugo pa nazaj. Jaz grem!

— Mi tudi v kavarno! — je odločil Čebular.

Kaj da so v kavarni se govorili in ukrenili in kdaj in kako da je prišel sam domov, tega se je Ivan le megleno spominjal, ko se je prebudil drugega dne pozno, truden in polomljen, hud na se, le, na svoje nove pobratime, na ves svet.

Držal se je tako grdo, da se je soproga, ko mu je prinesla zajtrk, samo to drznila vprašati, zakaj da ni pustil vrhne obleke v predsobi. Na take ničemerne besede ni odgovoril Ivan nič.

— Jaz bom namočila rutico in to jo ovila okrog glave, če te lasje bole, — je dejala soproga.

Ivan je molčal, prepričan, da njega ne bole tolikanj lasje kolikor izmučena duša in za tako bol da je najboljšje zdravilo samota.

Hitel je z doma in iz mesta vnu, da uredi svoje misli in presodi svoj položaj. A kakor bi ga bila doma motila soproga, tako mu je naganjala tukaj boleča glava in dobro je zdaj razumel Vodnikov vzklik na ršacu:

— Breztelesen biti želim!

Polagoma se mu je začelo svitati in nekako dozdevati, da se je bil pobratil s svojimi gosti. Hu, kako neprijetno, če je istina!

— Treba bo oprezno poskusiti, kaj je na tem. In potem ali se mu je sanjalo ali se je bil res navsezadnje sprl s svojimi gosti in jih imenoval sleparje?

Da bi mu se bilo le sanjalo! — Toda kaj, če se mu ni? Kakšne bodo posledice? Zaman bo ves trud, vsa muka, vse žrtve. Seveda bi bil on govoril resnico, toda ne o pravem času, ne na pravem mestu. Proti gostom se človek ne sme izpozabiti.

Povabiti koga in mu potem resnico govoriti, to kaže pomanjkanje izobrazbe, in značaj ne sme postati pretveza nevljudnosti. — Najboljši slučaj v tem slučaju bi bil, če bi bila pjača tudi goste toliko omamila, da bi sedaj tudi premišljevali, če se jim ni to — sanjalo. Saj pili so več kot on; toda najbrž so pijače bolj vajeni; morebiti jim je krok vsakdanja zabava. Sicer pa, saj so mu oni tudi zabavljali, če se prav spominja in če se mu ni samo sanjalo.

He kaj, naj storita, kar hočeta! Biser ostane biser, če ga tudi v blato teptata.

Ivan se je začel sam sebi smiliti in si prigovarjati, da je malkedko toliko grenkote zaužil na tem svetu kakor on in da se mora samo svojemu kremenitemu značaju zahvaliti, da ga niso strle sovražne razmere in kruta sodba.

Zalostno! Zdalj naj pa še Pust in Hrست snesta besedo, kakor sta snedla večerjo. Morda ga hosta pa nalašč pretirano hvalila, kar je huje od graje. Svoje hvale prenese namreč človek precej; ampak tuja preseda nevoščljivcem. Saj misli vsak, da njega grajaš, če hvališ tovariša.

Tako pokvarjena je človeška narava. Seveda se idealist lahko tolaži z nado, da ga bodo slavili po smrti. A to je tako, kakor če bi zadel človek glavni dobitek po smrti. Hvala lepa!

Edina tolažba je bila ta, da je storil, kar je bilo v njegovi moči. Če pojde po sreči, bo zasluga njegova; če ne; pa ne zadene nje ga nobena krivda; soproga je vodila njegove korake, ona delala, on je samo trpel.

— Ali hvališ ali grajaš?

— Hvalim.

— Treba bo grajati.

— Kako to?

— V uredništvu se je tako sklenilo. Rekli so, da Sok ni zaslužjiv pristaja, da plava nad strankami in da je treba take kristolovec, ki jemljejo od vsake stranke samo, kar je dobrega, — brez priklade, da je treba take malo pritisniti. Neprijetna reč. Ali boš grajal?

— Zakaj pa ne? Mala reč.

— Kaj pa tvoja obljuba?

— Mi ne dela nič preglavice.

Prvič obljubujem jaz samo pogojno; potem smo se bili suočili tudi nekoliko sprli, kakor veš, in slednjič mi leži tista krompirjeva torta še v želodec. Toliko značaja imam jaz vendar, da se ne dan podkupiti s krompirjevo torto. Razlogov torej dovolj, da — grajam. Počakaj malo! Ocena bo takoj prenesena, da jo vzameš s seboj.

Pust je sedel zopet k mizi in začel popravljati.

— Začel bom tako-le, — je dejal. — Anieus Plato, magis amiva veritas. Resnica nad vse. Literarna suša lahko ostane. Kar sem citiral, sem citiral. Zanimivo — izpremenim v nezanimivo, izvrstno in v površno, lahek popravek. — In zdaj konec: V svoji nepristranosti smo navedli najlepše odstavke te povesti, tako da dobrodušen bralec lahko presodi, kakšni da so ostali. Srečen, kdor lahko odloži knjigo, kadar hoče; — kritik jo je moral prebrati od kraja do konca. — Stvar je v redu. Ti nisi v tiskarno, jaz pa stopim malo k Hrstu, da ga obvestim o tej zadevi in da se dogovoriva.

Hrust je pa bil tisti čas v uredništvu Resnice, da izroči svojo oceno.

— Hm, pregodaj ste prinesli, gospod Hrست, pregodaj, — je menil urednik in računal, koliko prostora da bo vzela ocena.

— Kako pregodaj? — se je čudil Hrست. — Knjiga je že izšla.

— Ali pa je izšla že tudi ocena v Pravici?

— Kaj nas ta briga?

— Prav hudo nas briga. Mi smo vendar nasprotni list. Mi ne moremo hvaliti, kar je Pravici všeč, ne grajati, kar grajajo naši nasprotniki. To bi bila lepa značajnost. Kje ostanejo načela? Kaj poreko bralci! Če se pa skladamo mi z nasprotniki, čemu posebna stranka? Življenje je vojna, in v tej vojni smo mi generali. Potrebnost generalov dokazuje samo vojna. Odložimo torej to reč, dokler se ne odloči Pravica.

— In če bo ta hvalila?

— Potem ima gotovo tehtne razloge, in ti njeni razlogi so za nas takisto tehtni, da grajamo in s tem dokazemo, da se nasprotna stranka moti. Tako spoznavajo pristaja napake nasprotnikov, kar je važno; zakaj stranke ne žive tolikanj ob svojih vrlinah, kolikor ob napakah nasprotnikov.

Slovensko katoliško

podp. društvo

svete Barbare

ZA ZEDINJENE DRZAVE SEVERNE AMERIKE

Sedež: FOREST CITY, PA.

Inkorporirano dne 21. januarja 1902 v državi Pensilvania

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: JOZEF PETERNEL, Box 95 Willock, Pa. I. podpredsednik: KAROL ZALAR, Box 547, Forest City, Pa. II. podpredsednik: LOUIS TAUCHEAR, Box 835, Rock Springs, Wyo. Tajnik: JOHN TELBAN, Box 707, Forest City, Pa. II. tajnik: JOHN OSOLIN, Box 492, Forest City, Pa. Blagajnik: MARTIN MUHIČ, Box 537, Forest City, Pa. Pooblaščenec: JOSIP ZALAR, 1004 North Chicago St., Joliet, Ill.

VERHOVNI ZDRAVNIK:

Dr. MARTIN IVEC, 900 Chicago St., Joliet, Ill.

NADZORNI ODBOR:

Predsednik: IGNAČ PODVASKNIK, 4734 Hatfield St., Pittsburgh, Pa. I. nadzornik: JOHN TORNIC, Box 622, Forest City, Pa. II. nadzornik: FRANK PAVLOVIČ, Box 705, Conemaugh, Pa. III. nadzornik: ANDREJ SLAK, 7713 Isler Ave., Cleveland, Ohio.

POBROTNI ODBOR:

Predsednik: MARTIN OBREŽAN, Box 72, East Mineral, Kans. I. porotnik: MARTIN ŠTEFANIČ, Box 78, Franklin, Kans. II. porotnik: MIHAEL KLOPČIČ, 628 Davson Ave., R. F. D. 1, Greenfield, Detroit, Mich.

UPRAVNI ODBOR:

Predsednik: ANTON HOČEVAR, R. F. D. No. 2, Box 11 1/2, Bridgeport, O. I. upravnik: ANTON DEMŠAR, Box 135, Broughton, Pa. II. upravnik: PAVEL OBREGAR, Box 402, Witt, Ill.

Dopisi naj se pošiljajo I. tajniku Ivan Telban, P. O. Box 707, Forest City, Penna.

Društveno glasilo: "GLAS NARODA".

Mina.

oman. — Spisal A. P. Rušič.

(Nadaljevanje). XXVIII.

Ker je bilo poletje hladno in vreme zelo ugodno, sta namerila Mina in Carlutti na daljše potovanje. Prepotovala sta severne kraje in se nato preko romantične Tirolske podala po krasni Ampeški dolini v gornjo Italijo. Ostala sta nekaj časa na čarobnem luhu in se nato preselila čez morje na avstrijski Kvarner, dokler se na zimo nista ustavila v Trstu. Namerila sta, da tu prezimita, zakaj Carlutti je imel tedaj največ kupčijskih poslov v ravno mogočno rastočem Trstu.

Carlutti je tu Mini uredil razkošno stanovanje. Imela je legiti prvo nadstropje in moderno zidano stanovanje je bilo lepo, okusno opravljeno. Pohištvo je bilo izdelano iz dragega mahagonija in okrašeno z umetniškimi baročnimi rezbami. Tla so bila iz črnega in belega lesa v podobi velikih zvezd in sobne slikarje je napravil znan mojster. Po sobah so viseli pozlačeni lestenci in stene so bile okrašene z umetniškimi pokrajinskimi slikami, ki jih je nabavil Carlutti po raznih impresionističnih razstavah. Vse je kazalo na bogastvo in na razkošnost hrepenja po lepoti in umetnosti. V tem stanovanju se je zbirala večina slovenskih družab: bogati trgovci, bankirji, politiki in žurnalisti, s katerimi je imel Carlutti vsakršne zveze. Tisti čas se je Carlutti močno potoval po nekove večje javno delo ter je hotel svetu imponirati z bogastvom in močjo. Vabil je tedaj razno vplivno gospodo k sebi, dobro vedoč, da se bodo izdatki tega razkošja sijajno obrestovali, če se mu posreči namera. Podkupil je žurnaliste, ki so pisali v listih o njem in njegovih komercialnih talentih ter strokovni naobrazenosti. Skratka, delal je tako, kakor delajo to modri ljudje s praktičnimi cilji. Javnost je neprestano nadlegoval s tem, da je daroval za razne dobrodelne naprave majhne svetilce, o katerih pa so morali poročati časopisi. Z raznimi bogataši, ki so bili obnem javni funkcionarji, je stopil in kupčijske zveze in tako si je gladijal pot do milijona... Tam misel mu je neizmerno ugajala in ponoči je večih premišljeval o tem, kako bi se povpsel do krevozstva in s tem vplivnega, mogočnega čimtelja v vsem družbenem življenju. Poznal je osebo nekaj ljudi, ki se jim je posrečilo preriti se do površja in zato je bilo njegovo hrepenenje še močnejše. Zavist napram tem mogočnikom je bila bliz, ki ga je gnala v njegovi želji po denarju in neizmernem bogastvu vodno naprej neupodljivo delujočega in računajočega. Zelja po bogastvu in uživanju, neizmernem in razkošnem uživanju, ga je naposled povsem prevladala.

Mina je stala pod vplivom tega

meča visoko, in zato ni imela zdaj smisla za nekdanjost in jo je tuja beda nič več zanimala. Zato sta oboje umolknila za nekaj časa. Miroslav jo je molče opazoval. Njena lepota ga je očarala. Vse je bilo lepo, kar je videl, in v tej krasoti se je zibala ona, katero je ljubil tako močno. "Mina, ljubil sem te in še te ljubim!" je kričnil nenadoma. Njegov glas je bil bolesten in omahnil je nazaj na stol. "Ali se spominjaš srečne preteklosti?" je nadaljeval strastno. Ujet je njeno roko in jo krčevito pritiskal na svoja lica. Mina je ostala hladna. "To je preteklo", je rekla. "Zame preteklost ni bila srečna, sedaj vem to", in zamahnila je malomarno z roko. Njega glas se je zdel Miroslavu ošaben in v besedah je ležala surovost. Mina je nadaljevala: "Ti veš, da je bila tvoja ljubezen otroška... neumna. Sedaj si že toliko odrasel, da izpознаš, da je bilo vse le otročarija..." "Toda jaz te še vedno neizmerno ljubim!" jo je prekinil, skočil k njej in jo hotel poljubiti. Mina se je njegove besnosti zelo prestrašila, odskočila je naglo in zakričala. V tem hipu so se odprla vrata in Marta je vprašujoče pomolila glavo v sobo. "Zapri!" je ukazala Mina. Stopila je v sosedno sobo in se kmalu vrnila. Stisnila mu je v pest bankovce in rekla mirno, skoraj ukazujoče: "Pojdi sedaj, Miroslav! In pozabi na preteklost. Bodi priden in vrni se domov!" Ko je rekla to, se je trudila imeti dostojanstven obraz. Zadnji stavek je govorila počasi in kar mogoče trdo. On se ni ganil z mesta. V njem je strašno divjalo. Bil je še zelo mlad in neizkušen. Minin odpor in njene mrzle besede so ga prevarile. Rodilo se je sovraštvo v njegovi mladostni duši. Nje ni mogel sovražiti, pač pa je sovražil vse, kar je bilo okrog nje. Zaso-vražil je svet, ki je bogat in neusmiljen. Bil je nepopisno potrt in duševno izmučen. "Z Bogom!" je dejal tiho, komaj slišno. Pri vratih je obstal bled, s strastjo in ognjem v očeh. "Mina, ljubim te še vedno. Toda razumem, da ne veš, kam bi z menoj. Nesrečen sem, menda mi je tako usojeno. Pozabil pa te ne bom", je izpregovoril počasi in težko. "Hvala ti za vse!" je izpregovoril po daljšem molčanju, ko je videl, da gleda ona trmasto v tla. Mina se je oprla na mizo in se sgrala z rdečim nageljnom, ki ga je imela v roki. Zaprl je vrata za seboj. Njegovi počasi, okorni koraki so odmevali iz predsobe. Mini je bilo hipoma žal. Toda njen mrzli ženski razum je bil velik. Prepričana, da je morala to storiti in ga zapoditi, se je vendar bojevala sama s seboj. Usmiljenje do tega dečka, ki se je ubijal s tem, da je ljubil njo, je sililo na površje. Bojevala se je s tem čustvom, ker je videla, kako je odvisna od svoje premožne okolice. Ta okolica je dajala njenemu mišljenju in čustvovanju čisto drugo smer. Zavedala se je, da je ona prva in vse, da je njena dolžnost skrbeti le za sebe. Ta zapoved je bila trda in ni je smela, niti mogla prezreti. Zato je na ravnokar odšlega dečka kmalu pozabila. (Dalje prihajajoči.)

Ko se je neko popoldne Mina vrnila iz izprehoda, je našla vrhi stopnje pred vratni sedečega Miroslava. "Ljubček, ti tukaj?" je presenečeno skoro kričnila. Komaj ga je spoznala. Miroslav je bil v zadregi in se je smehljaj blazeno. Obraz mu je upadel, oči so ležale globoko pod obrvi in njegova obleka je izdajala bolelo in revščino. "Prisel sem, oprostite!" je dejal in ji molil roko v pozdrav. Tresel se je razburjenja in slabosti. "Prav, da si prišel! Kaj hočeš, dragi?" je vprašala ona ljubeznjivo, videča, da on ne more z besedo na dan. Miroslav je šel k nekemu odvetniku, ker pa mu ni ugajalo delo, je zapustil to službo sam. Sedaj se je potikal okoli, iščoč primerne službe. Prišel je v Trst, izvedel za njen naslov in jo prišel obiskat. Mino je to njegovo pripovedovanje dolgočasilo. Ona je živela sedaj vse drugače kot nekdaj, postala je računajoča ženska, hrepe-

meča visoko, in zato ni imela zdaj smisla za nekdanjost in jo je tuja beda nič več zanimala. Zato sta oboje umolknila za nekaj časa. Miroslav jo je molče opazoval. Njena lepota ga je očarala. Vse je bilo lepo, kar je videl, in v tej krasoti se je zibala ona, katero je ljubil tako močno. "Mina, ljubil sem te in še te ljubim!" je kričnil nenadoma. Njegov glas je bil bolesten in omahnil je nazaj na stol. "Ali se spominjaš srečne preteklosti?" je nadaljeval strastno. Ujet je njeno roko in jo krčevito pritiskal na svoja lica. Mina je ostala hladna. "To je preteklo", je rekla. "Zame preteklost ni bila srečna, sedaj vem to", in zamahnila je malomarno z roko. Njega glas se je zdel Miroslavu ošaben in v besedah je ležala surovost. Mina je nadaljevala: "Ti veš, da je bila tvoja ljubezen otroška... neumna. Sedaj si že toliko odrasel, da izpознаš, da je bilo vse le otročarija..." "Toda jaz te še vedno neizmerno ljubim!" jo je prekinil, skočil k njej in jo hotel poljubiti. Mina se je njegove besnosti zelo prestrašila, odskočila je naglo in zakričala. V tem hipu so se odprla vrata in Marta je vprašujoče pomolila glavo v sobo. "Zapri!" je ukazala Mina. Stopila je v sosedno sobo in se kmalu vrnila. Stisnila mu je v pest bankovce in rekla mirno, skoraj ukazujoče: "Pojdi sedaj, Miroslav! In pozabi na preteklost. Bodi priden in vrni se domov!" Ko je rekla to, se je trudila imeti dostojanstven obraz. Zadnji stavek je govorila počasi in kar mogoče trdo. On se ni ganil z mesta. V njem je strašno divjalo. Bil je še zelo mlad in neizkušen. Minin odpor in njene mrzle besede so ga prevarile. Rodilo se je sovraštvo v njegovi mladostni duši. Nje ni mogel sovražiti, pač pa je sovražil vse, kar je bilo okrog nje. Zaso-vražil je svet, ki je bogat in neusmiljen. Bil je nepopisno potrt in duševno izmučen. "Z Bogom!" je dejal tiho, komaj slišno. Pri vratih je obstal bled, s strastjo in ognjem v očeh. "Mina, ljubim te še vedno. Toda razumem, da ne veš, kam bi z menoj. Nesrečen sem, menda mi je tako usojeno. Pozabil pa te ne bom", je izpregovoril počasi in težko. "Hvala ti za vse!" je izpregovoril po daljšem molčanju, ko je videl, da gleda ona trmasto v tla. Mina se je oprla na mizo in se sgrala z rdečim nageljnom, ki ga je imela v roki. Zaprl je vrata za seboj. Njegovi počasi, okorni koraki so odmevali iz predsobe. Mini je bilo hipoma žal. Toda njen mrzli ženski razum je bil velik. Prepričana, da je morala to storiti in ga zapoditi, se je vendar bojevala sama s seboj. Usmiljenje do tega dečka, ki se je ubijal s tem, da je ljubil njo, je sililo na površje. Bojevala se je s tem čustvom, ker je videla, kako je odvisna od svoje premožne okolice. Ta okolica je dajala njenemu mišljenju in čustvovanju čisto drugo smer. Zavedala se je, da je ona prva in vse, da je njena dolžnost skrbeti le za sebe. Ta zapoved je bila trda in ni je smela, niti mogla prezreti. Zato je na ravnokar odšlega dečka kmalu pozabila. (Dalje prihajajoči.)

meča visoko, in zato ni imela zdaj smisla za nekdanjost in jo je tuja beda nič več zanimala. Zato sta oboje umolknila za nekaj časa. Miroslav jo je molče opazoval. Njena lepota ga je očarala. Vse je bilo lepo, kar je videl, in v tej krasoti se je zibala ona, katero je ljubil tako močno. "Mina, ljubil sem te in še te ljubim!" je kričnil nenadoma. Njegov glas je bil bolesten in omahnil je nazaj na stol. "Ali se spominjaš srečne preteklosti?" je nadaljeval strastno. Ujet je njeno roko in jo krčevito pritiskal na svoja lica. Mina je ostala hladna. "To je preteklo", je rekla. "Zame preteklost ni bila srečna, sedaj vem to", in zamahnila je malomarno z roko. Njega glas se je zdel Miroslavu ošaben in v besedah je ležala surovost. Mina je nadaljevala: "Ti veš, da je bila tvoja ljubezen otroška... neumna. Sedaj si že toliko odrasel, da izpознаš, da je bilo vse le otročarija..." "Toda jaz te še vedno neizmerno ljubim!" jo je prekinil, skočil k njej in jo hotel poljubiti. Mina se je njegove besnosti zelo prestrašila, odskočila je naglo in zakričala. V tem hipu so se odprla vrata in Marta je vprašujoče pomolila glavo v sobo. "Zapri!" je ukazala Mina. Stopila je v sosedno sobo in se kmalu vrnila. Stisnila mu je v pest bankovce in rekla mirno, skoraj ukazujoče: "Pojdi sedaj, Miroslav! In pozabi na preteklost. Bodi priden in vrni se domov!" Ko je rekla to, se je trudila imeti dostojanstven obraz. Zadnji stavek je govorila počasi in kar mogoče trdo. On se ni ganil z mesta. V njem je strašno divjalo. Bil je še zelo mlad in neizkušen. Minin odpor in njene mrzle besede so ga prevarile. Rodilo se je sovraštvo v njegovi mladostni duši. Nje ni mogel sovražiti, pač pa je sovražil vse, kar je bilo okrog nje. Zaso-vražil je svet, ki je bogat in neusmiljen. Bil je nepopisno potrt in duševno izmučen. "Z Bogom!" je dejal tiho, komaj slišno. Pri vratih je obstal bled, s strastjo in ognjem v očeh. "Mina, ljubim te še vedno. Toda razumem, da ne veš, kam bi z menoj. Nesrečen sem, menda mi je tako usojeno. Pozabil pa te ne bom", je izpregovoril počasi in težko. "Hvala ti za vse!" je izpregovoril po daljšem molčanju, ko je videl, da gleda ona trmasto v tla. Mina se je oprla na mizo in se sgrala z rdečim nageljnom, ki ga je imela v roki. Zaprl je vrata za seboj. Njegovi počasi, okorni koraki so odmevali iz predsobe. Mini je bilo hipoma žal. Toda njen mrzli ženski razum je bil velik. Prepričana, da je morala to storiti in ga zapoditi, se je vendar bojevala sama s seboj. Usmiljenje do tega dečka, ki se je ubijal s tem, da je ljubil njo, je sililo na površje. Bojevala se je s tem čustvom, ker je videla, kako je odvisna od svoje premožne okolice. Ta okolica je dajala njenemu mišljenju in čustvovanju čisto drugo smer. Zavedala se je, da je ona prva in vse, da je njena dolžnost skrbeti le za sebe. Ta zapoved je bila trda in ni je smela, niti mogla prezreti. Zato je na ravnokar odšlega dečka kmalu pozabila. (Dalje prihajajoči.)

meča visoko, in zato ni imela zdaj smisla za nekdanjost in jo je tuja beda nič več zanimala. Zato sta oboje umolknila za nekaj časa. Miroslav jo je molče opazoval. Njena lepota ga je očarala. Vse je bilo lepo, kar je videl, in v tej krasoti se je zibala ona, katero je ljubil tako močno. "Mina, ljubil sem te in še te ljubim!" je kričnil nenadoma. Njegov glas je bil bolesten in omahnil je nazaj na stol. "Ali se spominjaš srečne preteklosti?" je nadaljeval strastno. Ujet je njeno roko in jo krčevito pritiskal na svoja lica. Mina je ostala hladna. "To je preteklo", je rekla. "Zame preteklost ni bila srečna, sedaj vem to", in zamahnila je malomarno z roko. Njega glas se je zdel Miroslavu ošaben in v besedah je ležala surovost. Mina je nadaljevala: "Ti veš, da je bila tvoja ljubezen otroška... neumna. Sedaj si že toliko odrasel, da izpознаš, da je bilo vse le otročarija..." "Toda jaz te še vedno neizmerno ljubim!" jo je prekinil, skočil k njej in jo hotel poljubiti. Mina se je njegove besnosti zelo prestrašila, odskočila je naglo in zakričala. V tem hipu so se odprla vrata in Marta je vprašujoče pomolila glavo v sobo. "Zapri!" je ukazala Mina. Stopila je v sosedno sobo in se kmalu vrnila. Stisnila mu je v pest bankovce in rekla mirno, skoraj ukazujoče: "Pojdi sedaj, Miroslav! In pozabi na preteklost. Bodi priden in vrni se domov!" Ko je rekla to, se je trudila imeti dostojanstven obraz. Zadnji stavek je govorila počasi in kar mogoče trdo. On se ni ganil z mesta. V njem je strašno divjalo. Bil je še zelo mlad in neizkušen. Minin odpor in njene mrzle besede so ga prevarile. Rodilo se je sovraštvo v njegovi mladostni duši. Nje ni mogel sovražiti, pač pa je sovražil vse, kar je bilo okrog nje. Zaso-vražil je svet, ki je bogat in neusmiljen. Bil je nepopisno potrt in duševno izmučen. "Z Bogom!" je dejal tiho, komaj slišno. Pri vratih je obstal bled, s strastjo in ognjem v očeh. "Mina, ljubim te še vedno. Toda razumem, da ne veš, kam bi z menoj. Nesrečen sem, menda mi je tako usojeno. Pozabil pa te ne bom", je izpregovoril počasi in težko. "Hvala ti za vse!" je izpregovoril po daljšem molčanju, ko je videl, da gleda ona trmasto v tla. Mina se je oprla na mizo in se sgrala z rdečim nageljnom, ki ga je imela v roki. Zaprl je vrata za seboj. Njegovi počasi, okorni koraki so odmevali iz predsobe. Mini je bilo hipoma žal. Toda njen mrzli ženski razum je bil velik. Prepričana, da je morala to storiti in ga zapoditi, se je vendar bojevala sama s seboj. Usmiljenje do tega dečka, ki se je ubijal s tem, da je ljubil njo, je sililo na površje. Bojevala se je s tem čustvom, ker je videla, kako je odvisna od svoje premožne okolice. Ta okolica je dajala njenemu mišljenju in čustvovanju čisto drugo smer. Zavedala se je, da je ona prva in vse, da je njena dolžnost skrbeti le za sebe. Ta zapoved je bila trda in ni je smela, niti mogla prezreti. Zato je na ravnokar odšlega dečka kmalu pozabila. (Dalje prihajajoči.)

meča visoko, in zato ni imela zdaj smisla za nekdanjost in jo je tuja beda nič več zanimala. Zato sta oboje umolknila za nekaj časa. Miroslav jo je molče opazoval. Njena lepota ga je očarala. Vse je bilo lepo, kar je videl, in v tej krasoti se je zibala ona, katero je ljubil tako močno. "Mina, ljubil sem te in še te ljubim!" je kričnil nenadoma. Njegov glas je bil bolesten in omahnil je nazaj na stol. "Ali se spominjaš srečne preteklosti?" je nadaljeval strastno. Ujet je njeno roko in jo krčevito pritiskal na svoja lica. Mina je ostala hladna. "To je preteklo", je rekla. "Zame preteklost ni bila srečna, sedaj vem to", in zamahnila je malomarno z roko. Njega glas se je zdel Miroslavu ošaben in v besedah je ležala surovost. Mina je nadaljevala: "Ti veš, da je bila tvoja ljubezen otroška... neumna. Sedaj si že toliko odrasel, da izpознаš, da je bilo vse le otročarija..." "Toda jaz te še vedno neizmerno ljubim!" jo je prekinil, skočil k njej in jo hotel poljubiti. Mina se je njegove besnosti zelo prestrašila, odskočila je naglo in zakričala. V tem hipu so se odprla vrata in Marta je vprašujoče pomolila glavo v sobo. "Zapri!" je ukazala Mina. Stopila je v sosedno sobo in se kmalu vrnila. Stisnila mu je v pest bankovce in rekla mirno, skoraj ukazujoče: "Pojdi sedaj, Miroslav! In pozabi na preteklost. Bodi priden in vrni se domov!" Ko je rekla to, se je trudila imeti dostojanstven obraz. Zadnji stavek je govorila počasi in kar mogoče trdo. On se ni ganil z mesta. V njem je strašno divjalo. Bil je še zelo mlad in neizkušen. Minin odpor in njene mrzle besede so ga prevarile. Rodilo se je sovraštvo v njegovi mladostni duši. Nje ni mogel sovražiti, pač pa je sovražil vse, kar je bilo okrog nje. Zaso-vražil je svet, ki je bogat in neusmiljen. Bil je nepopisno potrt in duševno izmučen. "Z Bogom!" je dejal tiho, komaj slišno. Pri vratih je obstal bled, s strastjo in ognjem v očeh. "Mina, ljubim te še vedno. Toda razumem, da ne veš, kam bi z menoj. Nesrečen sem, menda mi je tako usojeno. Pozabil pa te ne bom", je izpregovoril počasi in težko. "Hvala ti za vse!" je izpregovoril po daljšem molčanju, ko je videl, da gleda ona trmasto v tla. Mina se je oprla na mizo in se sgrala z rdečim nageljnom, ki ga je imela v roki. Zaprl je vrata za seboj. Njegovi počasi, okorni koraki so odmevali iz predsobe. Mini je bilo hipoma žal. Toda njen mrzli ženski razum je bil velik. Prepričana, da je morala to storiti in ga zapoditi, se je vendar bojevala sama s seboj. Usmiljenje do tega dečka, ki se je ubijal s tem, da je ljubil njo, je sililo na površje. Bojevala se je s tem čustvom, ker je videla, kako je odvisna od svoje premožne okolice. Ta okolica je dajala njenemu mišljenju in čustvovanju čisto drugo smer. Zavedala se je, da je ona prva in vse, da je njena dolžnost skrbeti le za sebe. Ta zapoved je bila trda in ni je smela, niti mogla prezreti. Zato je na ravnokar odšlega dečka kmalu pozabila. (Dalje prihajajoči.)

meča visoko, in zato ni imela zdaj smisla za nekdanjost in jo je tuja beda nič več zanimala. Zato sta oboje umolknila za nekaj časa. Miroslav jo je molče opazoval. Njena lepota ga je očarala. Vse je bilo lepo, kar je videl, in v tej krasoti se je zibala ona, katero je ljubil tako močno. "Mina, ljubil sem te in še te ljubim!" je kričnil nenadoma. Njegov glas je bil bolesten in omahnil je nazaj na stol. "Ali se spominjaš srečne preteklosti?" je nadaljeval strastno. Ujet je njeno roko in jo krčevito pritiskal na svoja lica. Mina je ostala hladna. "To je preteklo", je rekla. "Zame preteklost ni bila srečna, sedaj vem to", in zamahnila je malomarno z roko. Njega glas se je zdel Miroslavu ošaben in v besedah je ležala surovost. Mina je nadaljevala: "Ti veš, da je bila tvoja ljubezen otroška... neumna. Sedaj si že toliko odrasel, da izpознаš, da je bilo vse le otročarija..." "Toda jaz te še vedno neizmerno ljubim!" jo je prekinil, skočil k njej in jo hotel poljubiti. Mina se je njegove besnosti zelo prestrašila, odskočila je naglo in zakričala. V tem hipu so se odprla vrata in Marta je vprašujoče pomolila glavo v sobo. "Zapri!" je ukazala Mina. Stopila je v sosedno sobo in se kmalu vrnila. Stisnila mu je v pest bankovce in rekla mirno, skoraj ukazujoče: "Pojdi sedaj, Miroslav! In pozabi na preteklost. Bodi priden in vrni se domov!" Ko je rekla to, se je trudila imeti dostojanstven obraz. Zadnji stavek je govorila počasi in kar mogoče trdo. On se ni ganil z mesta. V njem je strašno divjalo. Bil je še zelo mlad in neizkušen. Minin odpor in njene mrzle besede so ga prevarile. Rodilo se je sovraštvo v njegovi mladostni duši. Nje ni mogel sovražiti, pač pa je sovražil vse, kar je bilo okrog nje. Zaso-vražil je svet, ki je bogat in neusmiljen. Bil je nepopisno potrt in duševno izmučen. "Z Bogom!" je dejal tiho, komaj slišno. Pri vratih je obstal bled, s strastjo in ognjem v očeh. "Mina, ljubim te še vedno. Toda razumem, da ne veš, kam bi z menoj. Nesrečen sem, menda mi je tako usojeno. Pozabil pa te ne bom", je izpregovoril počasi in težko. "Hvala ti za vse!" je izpregovoril po daljšem molčanju, ko je videl, da gleda ona trmasto v tla. Mina se je oprla na mizo in se sgrala z rdečim nageljnom, ki ga je imela v roki. Zaprl je vrata za seboj. Njegovi počasi, okorni koraki so odmevali iz predsobe. Mini je bilo hipoma žal. Toda njen mrzli ženski razum je bil velik. Prepričana, da je morala to storiti in ga zapoditi, se je vendar bojevala sama s seboj. Usmiljenje do tega dečka, ki se je ubijal s tem, da je ljubil njo, je sililo na površje. Bojevala se je s tem čustvom, ker je videla, kako je odvisna od svoje premožne okolice. Ta okolica je dajala njenemu mišljenju in čustvovanju čisto drugo smer. Zavedala se je, da je ona prva in vse, da je njena dolžnost skrbeti le za sebe. Ta zapoved je bila trda in ni je smela, niti mogla prezreti. Zato je na ravnokar odšlega dečka kmalu pozabila. (Dalje prihajajoči.)

meča visoko, in zato ni imela zdaj smisla za nekdanjost in jo je tuja beda nič več zanimala. Zato sta oboje umolknila za nekaj časa. Miroslav jo je molče opazoval. Njena lepota ga je očarala. Vse je bilo lepo, kar je videl, in v tej krasoti se je zibala ona, katero je ljubil tako močno. "Mina, ljubil sem te in še te ljubim!" je kričnil nenadoma. Njegov glas je bil bolesten in omahnil je nazaj na stol. "Ali se spominjaš srečne preteklosti?" je nadaljeval strastno. Ujet je njeno roko in jo krčevito pritiskal na svoja lica. Mina je ostala hladna. "To je preteklo", je rekla. "Zame preteklost ni bila srečna, sedaj vem to", in zamahnila je malomarno z roko. Njega glas se je zdel Miroslavu ošaben in v besedah je ležala surovost. Mina je nadaljevala: "Ti veš, da je bila tvoja ljubezen otroška... neumna. Sedaj si že toliko odrasel, da izpознаš, da je bilo vse le otročarija..." "Toda jaz te še vedno neizmerno ljubim!" jo je prekinil, skočil k njej in jo hotel poljubiti. Mina se je njegove besnosti zelo prestrašila, odskočila je naglo in zakričala. V tem hipu so se odprla vrata in Marta je vprašujoče pomolila glavo v sobo. "Zapri!" je ukazala Mina. Stopila je v sosedno sobo in se kmalu vrnila. Stisnila mu je v pest bankovce in rekla mirno, skoraj ukazujoče: "Pojdi sedaj, Miroslav! In pozabi na preteklost. Bodi priden in vrni se domov!" Ko je rekla to, se je trudila imeti dostojanstven obraz. Zadnji stavek je govorila počasi in kar mogoče trdo. On se ni ganil z mesta. V njem je strašno divjalo. Bil je še zelo mlad in neizkušen. Minin odpor in njene mrzle besede so ga prevarile. Rodilo se je sovraštvo v njegovi mladostni duši. Nje ni mogel sovražiti, pač pa je sovražil vse, kar je bilo okrog nje. Zaso-vražil je svet, ki je bogat in neusmiljen. Bil je nepopisno potrt in duševno izmučen. "Z Bogom!" je dejal tiho, komaj slišno. Pri vratih je obstal bled, s strastjo in ognjem v očeh. "Mina, ljubim te še vedno. Toda razumem, da ne veš, kam bi z menoj. Nesrečen sem, menda mi je tako usojeno. Pozabil pa te ne bom", je izpregovoril počasi in težko. "Hvala ti za vse!" je izpregovoril po daljšem molčanju, ko je videl, da gleda ona trmasto v tla. Mina se je oprla na mizo in se sgrala z rdečim nageljnom, ki ga je imela v roki. Zaprl je vrata za seboj. Njegovi počasi, okorni koraki so odmevali iz predsobe. Mini je bilo hipoma žal. Toda njen mrzli ženski razum je bil velik. Prepričana, da je morala to storiti in ga zapoditi, se je vendar bojevala sama s seboj. Usmiljenje do tega dečka, ki se je ubijal s tem, da je ljubil njo, je sililo na površje. Bojevala se je s tem čustvom, ker je videla, kako je odvisna od svoje premožne okolice. Ta okolica je dajala njenemu mišljenju in čustvovanju čisto drugo smer. Zavedala se je, da je ona prva in vse, da je njena dolžnost skrbeti le za sebe. Ta zapoved je bila trda in ni je smela, niti mogla prezreti. Zato je na ravnokar odšlega dečka kmalu pozabila. (Dalje prihajajoči.)

meča visoko, in zato ni imela zdaj smisla za nekdanjost in jo je tuja beda nič več zanimala. Zato sta oboje umolknila za nekaj časa. Miroslav jo je molče opazoval. Njena lepota ga je očarala. Vse je bilo lepo, kar je videl, in v tej krasoti se je zibala ona, katero je ljubil tako močno. "Mina, ljubil sem te in še te ljubim!" je kričnil nenadoma. Njegov glas je bil bolesten in omahnil je nazaj na stol. "Ali se spominjaš srečne preteklosti?" je nadaljeval strastno. Ujet je njeno roko in jo krčevito pritiskal na svoja lica. Mina je ostala hladna. "To je preteklo", je rekla. "Zame preteklost ni bila srečna, sedaj vem to", in zamahnila je malomarno z roko. Njega glas se je zdel Miroslavu ošaben in v besedah je ležala surovost. Mina je nadaljevala: "Ti veš, da je bila tvoja ljubezen otroška... neumna. Sedaj si že toliko odrasel, da izpознаš, da je bilo vse le otročarija..." "Toda jaz te še vedno neizmerno ljubim!" jo je prekinil, skočil k njej in jo hotel poljubiti. Mina se je njegove besnosti zelo prestrašila, odskočila je naglo in zakričala. V tem hipu so se odprla vrata in Marta je vprašujoče pomolila glavo v sobo. "Zapri!" je ukazala Mina. Stopila je v sosedno sobo in se kmalu vrnila. Stisnila mu je v pest bankovce in rekla mirno, skoraj ukazujoče: "Pojdi sedaj, Miroslav! In pozabi na preteklost. Bodi priden in vrni se domov!" Ko je rekla to, se je trudila imeti dostojanstven obraz. Zadnji stavek je govorila počasi in kar mogoče trdo. On se ni ganil z mesta. V njem je strašno divjalo. Bil je še zelo mlad in neizkušen. Minin odpor in njene mrzle besede so ga prevarile. Rodilo se je sovraštvo v njegovi mladostni duši. Nje ni mogel sovražiti, pač pa je sovražil vse, kar je bilo okrog nje. Zaso-vražil je svet, ki je bogat in neusmiljen. Bil je nepopisno potrt in duševno izmučen. "Z Bogom!" je dejal tiho, komaj slišno. Pri vratih je obstal bled, s strastjo in ognjem v očeh. "Mina, ljubim te še vedno. Toda razumem, da ne veš, kam bi z menoj. Nesrečen sem, menda mi je tako usojeno. Pozabil pa te ne bom", je izpregovoril počasi in težko. "Hvala ti za vse!" je izpregovoril po daljšem molčanju, ko je videl, da gleda ona trmasto v tla. Mina se je oprla na mizo in se sgrala z rdečim nageljnom, ki ga je imela v roki. Zaprl je vrata za seboj. Njegovi počasi, okorni koraki so odmevali iz predsobe. Mini je bilo hipoma žal. Toda njen mrzli ženski razum je bil velik. Prepričana, da je morala to storiti in ga zapoditi, se je vendar bojevala sama s seboj. Usmiljenje do tega dečka, ki se je ubijal s tem, da je ljubil njo, je sililo na površje. Bojevala se je s tem čustvom, ker je videla, kako je odvisna od svoje premožne okolice. Ta okolica je dajala njenemu mišljenju in čustvovanju čisto drugo smer. Zavedala se je, da je ona prva in vse, da je njena dolžnost skrbeti le za sebe. Ta zapoved je bila trda in ni je smela, niti mogla prezreti. Zato je na ravnokar odšlega dečka kmalu pozabila. (Dalje prihajajoči.)

meča visoko, in zato ni imela zdaj smisla za nekdanjost in jo je tuja beda nič več zanimala. Zato sta oboje umolknila za nekaj časa. Miroslav jo je molče opazoval. Njena lepota ga je očarala. Vse je bilo lepo, kar je videl, in v tej krasoti se je zibala ona, katero je ljubil tako močno. "Mina, ljubil sem te in še te ljubim!" je kričnil nenadoma. Njegov glas je bil bolesten in omahnil je nazaj na stol. "Ali se spominjaš srečne preteklosti?" je nadaljeval strastno. Ujet je njeno roko in jo krčevito pritiskal na svoja lica. Mina je ostala hladna. "To je preteklo", je rekla. "Zame preteklost ni bila srečna, sedaj vem to", in zamahnila je malomarno z roko. Njega glas se je zdel Miroslavu ošaben in v besedah je ležala surovost. Mina je nadaljevala: "Ti veš, da je bila tvoja ljubezen otroška... neumna. Sedaj si že toliko odrasel, da izpознаš, da je bilo vse le otročarija..." "Toda jaz te še vedno neizmerno ljubim!" jo je prekinil, skočil k njej in jo hotel poljubiti. Mina se je njegove besnosti zelo prestrašila, odskočila je naglo in zakričala. V tem hipu so se odprla vrata in Marta je vprašujoče pomolila glavo v sobo. "Zapri!" je ukazala Mina. Stopila je v sosedno sobo in se kmalu vrnila. Stisnila mu je v pest bankovce in rekla mirno, skoraj ukazujoče: "Pojdi sedaj, Miroslav! In pozabi na preteklost. Bodi priden in vrni se domov!" Ko je rekla to, se je trudila imeti dostojanstven obraz. Zadnji stavek je govorila počasi in kar mogoče trdo. On se ni ganil z mesta. V njem je strašno divjalo. Bil je še zelo mlad in neizkušen. Minin odpor in njene mrzle besede so ga prevarile. Rodilo se je sovraštvo v njegovi mladostni duši. Nje ni mogel sovražiti, pač pa je sovražil vse, kar je bilo okrog nje. Zaso-vražil je svet, ki je bogat in neusmiljen. Bil je nepopisno potrt in duševno izmučen. "Z Bogom!" je dejal tiho, komaj slišno. Pri vratih je obstal bled, s strastjo in ognjem v očeh. "Mina, ljubim te še vedno. Toda razumem, da ne veš, kam bi z menoj. Nesrečen sem, menda mi je tako usojeno. Pozabil pa te ne bom", je izpregovoril počasi in težko. "Hvala ti za vse!" je izpregovoril po daljšem molčanju, ko je videl, da gleda ona trmasto v tla. Mina se je oprla na mizo in se sgrala z rdečim nageljnom, ki ga je imela v roki. Zaprl je vrata za seboj. Njegovi počasi, okorni koraki so odmevali iz predsobe. Mini je bilo hipoma žal. Toda njen mrzli ženski razum je bil velik. Prepričana, da je morala to storiti in ga zapoditi, se je vendar bojevala sama s seboj. Usmiljenje do tega dečka, ki se je ubijal s tem, da je ljubil njo, je sililo na površje. Bojevala se je s tem čustvom, ker je videla, kako je odvisna od svoje premožne okolice. Ta okolica je dajala njenemu mišljenju in čustvovanju čisto drugo smer. Zavedala se je, da je ona prva in vse, da je njena dolžnost skrbeti le za sebe. Ta zapoved je bila trda in ni je smela, niti mogla prezreti. Zato je na ravnokar odšlega dečka kmalu pozabila. (Dalje prihajajoči.)

EVGEN SUK:

VEČNI ŽID.

(Priredil J. T.)

45

(Nadaljevanje).

— Zdaj je pri vaši sestri v bolnišnici. — (Da bi je preveč ne razburila, ji Adriana ni hotela povedati, da se je njena sestra ubila). — On je dognal, kje stanujete, on me je spremljal sem in on vam je dal prvo pomoč. — Kmalu se bo vrnil.

— Torej mu je vse znano? — Ne prijateljica, o vašem dnevniku ne ve ničesar. — Gotovo boste veseli, ko ga boste zopet zagledali.

— Moj Bog, torej bo mislil, da sem samo vsled lakote in pomanjkanja sklenila umreti. — Hvala ti, o Bog, za to dobroto!

— Le pomirite se prijateljica. — Bodite hvaležni Agricolu, da vas je rešil.

Na hodniku so se oglasili težki koraki. — Par trenutkov pozneje sta vstopila Agricola in Roza Pompon.

Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — V Rozi Pompon je spoznala ono deklico, ki je sedela v cirkusu poleg princa Džalma.

Tudi Roza jo je spoznala in jo začela z zaničljivim pogledom motriti.

Adriana je mislila najprej zapustiti sobo, toda pri pogledu na Grbo se je premislila in ostala. — Morda se je v njej tudi porodila želja, da bi svojo tekmovalko malo bolj seznanila.

Besto poglavje.

ROZA POMPON.

— Nehote se moram smejati, ker sem vas tukaj dobila — je vzkliknila ljubica Nini-Mouline. — Imenitno, imenitno — se bova že vsaj kaj pogovorili. — Kdo bi si mislil. — Le govorite, jaz vam dam prednost.

Adriano so te besede tako presenetile, da ni mogla nič odgovoriti. — Agricola se ni zmenil za njo, ampak je pristopil k Adriani ter ji zašepetal na uho:

Cepsija je mrtva. — Pred par minutami je izdihnila. — Za božjo voljo vas prosim, ne povejte ničesar Grbi o tem. — Sreča, da ne ve Roza Pompon.

Roza je že klečala pri njej in ji govorila: — Vidiš, kako si neumna, moja ljuba Grbica. — Skupaj sva stanovali v eni hiši, pa nisi hotela potrkati na moja vrata. — Denarje sicer nimam veliko, imam pa nekaj zlatnine, katero lahko zastavim.

— To ni moja krivda. — Jaz vas nisem toliko poznala, da bi vas prosila kake pomoči.

— No, slednje je to vseeno. — Zdaj sta obe rešeni. — Kaj ne, da me bosta obiskali? — Škoda, da še ne morem govoriti s tvojo sestro. — Agricola, ali grem že lahko k njej?

— Ne, zdaj še ne. — Pa že vsaj jaz? — je zaprosila Grba. — O tem se bomo že pomenili — je odvrnil kovač. — Vsako najmanjše razburjenje bi ji zelo škodovalo.

Adriana je neprestano opazovala Rozo in pri tem mislila, kako je bilo mogoče, da je zaradi take ženske Džalma pozabil nanjo. — No, zdaj se bova pa medve pogovorili — je rekla Roza, ko je vstala in pristopila k Adriani. — Zdi se mi, da se imava precej pogovoriti.

— Le govorite gospodična — ji je rekla Adriana. — Gospodična Roza, vi gotovo ne veste, kdo stoji pred vami — se je oglašila Grba.

— Kaj bi ne vedela. — Možkim je čisto vseeno, če se rodi ženska v gradu ali v hlevu, samo da je lepa. — Zdi se mi, da ni tukaj priprave prostor za take pogovore — je odvrnila Adriana.

— Meni je čisto vseeno. — Ako vam je ljubše, idiva v mojo sobo. — Zaradi mene. — Tudi v vašo sobo grem, samo če imate stol — je rekla Adriana in jo zaničljivo pogledala.

— Ali boste res šli? — se je oglašil Agricola. — Prosim vas, ostanite toliko časa pri moji ubogi prijateljici, da se vrnem. — Zatem se je obrnila k Grbi rekoč: — Saj vas lahko zapustim za par minut, kaj ne? — Mir je vaše najboljšo zdravilo. — Ako boste dovolj močni, vas bom še danes vzela k sebi.

Rozi se je zelo čudno zdelo, ker je taka ugledna dama govorila tako prijazno z ubogo šiviljo. Zatem sta odšli v prtiličje, kjer je bila Rozina soba. Ko sta dospeli v sobo, je rekla Roza: — Prosim vas, sedite. — Zatem se je vprla z rokama v bok in začela gledati v krasne oči svoje tekmovalke.

Sedmo poglavje.

BOGATA IN REVNA DEKLICA.

Nobena ni hotela prva izpregovoriti. — Slednjic je pošla Rozi potrpečljivost in je rekla: — Če nečete vi začeti, moram jaz. — Vrnemite mi, da bi ne prišla k vam. — Namenjena sem bila k Grbi in sem vas tam čisto slučajno srečala.

— Gospodična — ji je odvrnila Adriana — prosim vas, povejte mi, zakaj me sovražite? — Zakaj? — Moj Bog, to vprašanje pa res ni na mestu. — Ali mislite, da mi je bilo lahko pri srcu, ko je planil oni človek pred panterjevo kletko in vam rešil šopek?

Pri tem pripovedovanju so se ji oči svetile v taki čudni svetlobi, da se je Adriana prestrašila. — Zategadelj sem ga pa tudi pustila na cedilu — je nadaljevala Roza. — Še rad bo prišel k meni in presneto me bo moral prositi, če bo hotel, da se ga bom usmili. — Prepričana sem, da bi se takoj poročil z menoj, samo če bi mu le rekla eno besedo. — Ko sem vas prvič videla, sem sklenila, da se bom maščevala nad vami. — Ko sem vas na videlo kako prijazni in dobri ste bili z ubogo Grbo, sem se premislila. — Toda to je končano, veste. — Zdaj ste mi ravno tako neljubi kot ste mi bili prej.

Po teh besedah je udarila s tako silo s peto ob tla, da se je vse streslo. — Zatem se je obrnila k Grbi rekoč: — Saj vas lahko zapustim za par minut, kaj ne? — Mir je vaše najboljšo zdravilo. — Ako boste dovolj močni, vas bom še danes vzela k sebi.

— Le govorite gospodična — ji je rekla Adriana. — Gospodična Roza, vi gotovo ne veste, kdo stoji pred vami — se je oglašila Grba. — Kaj bi ne vedela. — Možkim je čisto vseeno, če se rodi ženska v gradu ali v hlevu, samo da je lepa. — Zdi se mi, da ni tukaj priprave prostor za take pogovore — je odvrnila Adriana.

— Meni je čisto vseeno. — Ako vam je ljubše, idiva v mojo sobo. — Zaradi mene. — Tudi v vašo sobo grem, samo če imate stol — je rekla Adriana in jo zaničljivo pogledala.

— Ali boste res šli? — se je oglašil Agricola. — Prosim vas, ostanite toliko časa pri moji ubogi prijateljici, da se vrnem. — Zatem se je obrnila k Grbi rekoč: — Saj vas lahko zapustim za par minut, kaj ne? — Mir je vaše najboljšo zdravilo. — Ako boste dovolj močni, vas bom še danes vzela k sebi.

Rozi se je zelo čudno zdelo, ker je taka ugledna dama govorila tako prijazno z ubogo šiviljo. Zatem sta odšli v prtiličje, kjer je bila Rozina soba. Ko sta dospeli v sobo, je rekla Roza: — Prosim vas, sedite. — Zatem se je vprla z rokama v bok in začela gledati v krasne oči svoje tekmovalke.

— Le govorite gospodična — ji je rekla Adriana. — Gospodična Roza, vi gotovo ne veste, kdo stoji pred vami — se je oglašila Grba. — Kaj bi ne vedela. — Možkim je čisto vseeno, če se rodi ženska v gradu ali v hlevu, samo da je lepa. — Zdi se mi, da ni tukaj priprave prostor za take pogovore — je odvrnila Adriana.

— Meni je čisto vseeno. — Ako vam je ljubše, idiva v mojo sobo. — Zaradi mene. — Tudi v vašo sobo grem, samo če imate stol — je rekla Adriana in jo zaničljivo pogledala.

— Ali boste res šli? — se je oglašil Agricola. — Prosim vas, ostanite toliko časa pri moji ubogi prijateljici, da se vrnem. — Zatem se je obrnila k Grbi rekoč: — Saj vas lahko zapustim za par minut, kaj ne? — Mir je vaše najboljšo zdravilo. — Ako boste dovolj močni, vas bom še danes vzela k sebi.

— Le govorite gospodična — ji je rekla Adriana. — Gospodična Roza, vi gotovo ne veste, kdo stoji pred vami — se je oglašila Grba. — Kaj bi ne vedela. — Možkim je čisto vseeno, če se rodi ženska v gradu ali v hlevu, samo da je lepa. — Zdi se mi, da ni tukaj priprave prostor za take pogovore — je odvrnila Adriana.

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon? — To je moj novi ljubimec, naslednik Nini-Mouline. Vstopil je mlad mož, ki je bil na prvi pogled videti nekoliko pijan in brez ozira na Adriano začel objemati Rozo Pompon. (Dalje prihodite.)

— Seveda. — On je moj prvi in edini ljubimec. — Kakšen je pa ta človek? — To je najboljši pisatelj sedanjega veka in najboljši prijatelj Reda. — Adriana je vztrepetala po vsem telesu. — Prepričana je bila, da je postal Džalma žrtve Rodinovi in Agrignuyjevih spletk. — Zakaj ste pa pravzaprav zapustili tega gospoda Mouline? — jo je vprašala.

— Saj ga nisem zapustila. — On mi je rekel, da bo lahko dobil veliko denarja, če bom delala po njegovem navodilu. — V kočiji me je peljal pred Palais Royal in me tam predstavil nekemu malemu suhemu človeku, ki mi je naročil, da moram vjeti prineca v svoje mreže, če hočem dobiti denar. — Ker je prišel res lep človek, sam se takoj podala na delo. — Neprestano sem bila za njim in pri njem, dokler se ni dogodil oni prizor v cirkusu. — Tedaj je bilo konec med nama. — Kot sem že rekla, jaz se ne pustim nikomur voditi za nos. Par trenutkov zatem je prišla Adriana za roko in vzkliknila: — Saj res, zdaj je vse končano. — Zakaj bi se še zanaprej sovražili? — Mene noče več; ako ima zdaj vas rad, nimam jaz ničesar proti temu. — Kaj me briga. — Oprostite, če sem vas prej razžalila. — Dopadete se mi, ker ste bili tako dobri z Grbo.

Tedaj je pred vratmi zakukurikal petelin. — Adriana se je zdrznila in vprašala: — Gospodična, kaj pa je to? — Nikar se ne bojte. — To je Filemon. — Filemon? — Kdo je to Filemon?